

Uradni list

Evropske unije

C 372

Slovenska izdaja

Informacije in objave

Zvezek 54

20. december 2011

Obvestilo št.

Vsebina

Stran

I *Resolucije, priporočila in mnenja*

RESOLUCIJE

Svet

2011/C 372/01	Resolucija Sveta o prenovljenem evropskem programu za izobraževanje odraslih	1
2011/C 372/02	Resolucija Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o zastopanju držav članic EU v odboru Svetovne protidopinske agencije (WADA) ter usklajevanju stališč EU in njenih držav članic pred srečanju WADA	7

IV *Informacije*

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Svet

2011/C 372/03	Sklepi Sveta o vzhodni razsežnosti sodelovanja mladih v demokratičnem življenju in njihove mobilnosti	10
2011/C 372/04	Sklepi Sveta o varstvu otrok v digitalnem svetu	15

SL

Cena:
3 EUR

(Nadaljevanje na naslednji strani)

<u>Obvestilo št.</u>	Vsebina (nadaljevanje)	Stran
2011/C 372/05	Sklepi Sveta o kulturnih in ustvarjalnih kompetencah in njihovi vlogi pri oblikovanju intelektualnega kapitala Evrope	19
2011/C 372/06	Sklepi Sveta o vlogi prostovoljnih dejavnosti v športu pri spodbujanju aktivnega državljanstva	24
2011/C 372/07	Sklepi Sveta o jezikovnih kompetencah za spodbujanje mobilnosti	27
2011/C 372/08	Sklepi Sveta o referenčnem merilu za učno mobilnost	31
2011/C 372/09	Sklepi Sveta o posodobitvi visokega šolstva	36

I

(Resolucije, priporočila in mnenja)

RESOLUCIJE

SVET

Resolucija Sveta o prenovljenem evropskem programu za izobraževanje odraslih

(2011/C 372/01)

SVET EVROPSKE UNIJE –

OB UPOŠTEVANJU NASLEDNJEGA:

V strategiji *Evropa 2020* za pametno, trajnostno in vključujočo rast sta vseživljenjsko učenje ter razvijanje spretnosti in znanj priznana kot ključna elementa pri odzivanju na sedanjo gospodarsko krizo in demografsko staranje prebivalstva ter v širši gospodarski in socialni strategiji Evropske unije.

V krizi se je pokazalo, kako pomembno vlogo ima lahko izobraževanje odraslih⁽¹⁾ pri uresničevanju ciljev strategije *Evropa 2020*, saj jim omogoča, zlasti nizko kvalificiranim in starejšim delavcem, da izboljšajo svojo sposobnost prilagajanja spremembam na trgu dela in v družbi. Izobraževanje odraslih omogoča izpopolnjevanje znanja ali prekvalifikacijo brezposelnih ter oseb, ki se morajo odzvati na prestrukturiranje in poklicno preusmeriti, in pomembno prispeva k socialnemu vključevanju, aktivnemu državljanstvu in osebnemu razvoju.

IN UPOŠTEVAJOČ:

1. Resolucijo Evropskega parlamenta z dne 16. januarja 2008 o izobraževanju odraslih: *Za učenje ni nikoli prepozno*, v kateri so države članice pozvane, naj spodbujajo pridobivanje znanja in razvijejo kulturo vseživljenjskega učenja, zlasti z izvajanjem politike enakosti spolov, s čimer bi izobraževanje odraslih postalo privlačnejše, dostopnejše in učinkovitejše;
2. Sklepe Sveta z dne 22. maja 2008⁽²⁾ o izobraževanju odraslih, v katerih so bile prvič določene skupne prednostne naloge na področju izobraževanja odraslih, začrtano okrepljeno evropsko sodelovanje med različnimi zainteresiranimi skupinami in predlagana vrsta posebnih ukrepov za obdobje 2008–2010 (v nadaljnjem besedilu: akcijski načrt), s katerimi naj bi povečali udeležbo v izobraževanju odraslih in izboljšali njegovo kakovost;

⁽¹⁾ V tem besedilu izraz *izobraževanje odraslih* zajema celoten sklop dejavnosti formalnega, neformalnega in priložnostnega učenja, v okviru splošnega in poklicnega izobraževanja, v katerih sodelujejo odrasli po končani osnovni izobrazbi in usposabljanju.

⁽²⁾ UL C 140, 6.6.2008, str. 10.

3. Resolucijo Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 21. novembra 2008 o boljšem vključevanju vseživljenjske orientacije v strategije vseživljenjskega učenja, v kateri je poudarjeno pomen orientacije kot nenehnega procesa, ki državljanom omogoča, da znajo v vseh starostnih obdobjih in vse življenje ugotoviti, kakšne so njihove sposobnosti, kompetence in interesi, sprejemajo odločitve na področju izobraževanja, usposabljanja in izbire poklica, ter se usmerjajo v izobraževanje in usposabljanje ter delovna in druga okolja;

4. Sklepe Sveta z dne 12. maja 2009⁽³⁾, s katerimi je bil vzpostavljen strateški okvir za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju („ET 2020“), ki je popolnoma usklajen s strategijo *Evropa 2020*, njegovi štirje cilji, povezani z vseživljenjskim učenjem in mobilnostjo, kakovostjo in učinkovitostjo, pravičnostjo, socialno kohezijo in aktivnim državljanstvom ter ustvarjalnostjo in inovativnostjo, pa veljajo tudi za izobraževanje odraslih;

5. Skupno poročilo Sveta in Komisije iz leta 2010 o napredku pri izvajanju delovnega programa „Izobraževanje in usposabljanje 2010“⁽⁴⁾, v katerem je poudarjeno, da je pri izobraževanju odraslih pomembno tudi, da je zajet celoten sklop ključnih kompetenc, navedeno pa je tudi, kako velik izziv je zagotoviti, da bodo imeli vsi udeleženci učenja, tudi tisti v okviru izobraževanja odraslih, korist od inovativnih metodologij;

6. Vodilne pobude strategije *Evropa 2020*:

— Program za nova znanja in spretnosti ter delovna mesta: pobuda vključuje poziv državam članicam, naj zagotovijo, da bodo ljudje pridobivali ustrezna znanja in spretnosti za vključevanje v nadaljnje učenje in trg dela v okviru splošnega, poklicnega in visokošolskega izobraževanja ter izobraževanja odraslih,

⁽³⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.

⁽⁴⁾ UL C 117, 6.5.2010, str. 1.

- *Evropska platforma proti revščini*: v tej pobudi je predlagan razvoj inovativnega izobraževanja za prikrajšane skupnosti, s katerim naj bi omogočili posameznikom, ki živijo v revščini in socialni izključenosti, dostojno življenje in dejavno udejstvovanje v družbi,
 - *Unija inovacij*: ta pobuda je namenjena spodbujanju odličnosti v izobraževanju in usposabljanju, s čimer naj bi v prihodnosti v Evropi, ki se mora odzivati na posledice staranja prebivalstva in velike konkurenčne pritiske, zagotovili rast na podlagi inovacij na področju izdelkov, storitev in poslovnih modelov;
7. Sklepe Sveta z dne 11. maja 2010 o socialni razsežnosti izobraževanja in usposabljanja ⁽¹⁾, v katerih je navedeno, da razširitev dostopa do izobraževanja odraslih lahko ustvari nove možnosti za dejavno vključevanje in okrepljeno družbeno udejstvovanje;
8. Sklep Sveta z dne 21. oktobra 2010 o smernicah za politike zaposlovanja držav članic ⁽²⁾, ki se zavzema za učinkovite spodbude za vseživljenjsko učenje zaposlenih in brezposelnih, „s čimer se zagotovi vsakemu odraslemu možnost za prekvalificiranje ali nadgradnjo njegove ravni izobrazbe“;
9. Sklepe Sveta zasedanja 18. in 19. novembra 2010 o okrepljenem evropskem sodelovanju na področju poklicnega izobraževanja in usposabljanja ⁽³⁾, ki aktivno spodbujajo večjo udeležbo posameznikov v nadaljevalnem poklicnem izobraževanju in usposabljanju, večje vlaganje v razvoj človeških virov, usposabljanje v podjetju in učenje na delovnem mestu ter tesnejše sodelovanje med ponudniki usposabljanja in delodajalci, zlasti pri usposabljanju nizko kvalificiranih delavcev –

POZDRAVLJA DEJSTVO, DA

se je začelo delo na vseh prednostnih področjih akcijskega načrta za obdobje 2008–2010, četudi v posameznih državah poteka različno hitro:

- Reforme izobraževanja odraslih vse pogosteje spremljajo vsesplošni razvoj izobraževanja in usposabljanja, zlasti vzpostavljane nacionalnih ogrodij kvalifikacij in strategij vseživljenjskega učenja.
- Zagotavljanje kakovosti je postalo pomembno vprašanje v izobraževanju odraslih, napreduje pa tudi razvijanje strokovnega profila in usposabljanja strokovnih delavcev v izobraževanju odraslih, akreditacija ponudnikov izobraževanja odraslih in zagotavljanje boljših storitev za njihovo usmerjanje.
- Vse več osveščanja in učnih možnosti so deležne najmanj kvalificirane osebe, s čimer seboljšajo njihove možnosti vključevanja v delo in družbo.

— Neformalno in priložnostno učenje, ki predstavlja velik del izobraževanja odraslih, se vse bolj priznavata in vrednotita, vendar možnosti za vrednotenje pogosto še vedno niso dovolj izkoriščene.

— Spremljanje področja izobraževanja odraslih se je začelo izboljševati.

KLJUB TEMU SE ZAVEDA NASLEDNJEGA:

da bi se lahko odzivali na kratkoročne in dolgoročne posledice gospodarske krize, morajo odrasli redno izboljševati splošno in poklicno znanje, spretnosti in kompetence. Glede na trenutno nestabilnost trga dela in dejstvo, da si je treba prizadevati za zmanjšanje tveganja za socialno izključenost, velja to zlasti za nižje usposobljene in kvalificirane delavce. Kljub vsemu pa lahko vseživljenjsko učenje zelo koristi vsem odraslim, tudi visoko kvalificiranim.

Vse bolj tudi prevladuje prepričanje, da je izobraževanje odraslih trenutno najšibkejši člen pri vzpostavljanju nacionalnih sistemov vseživljenjskega učenja. Udeležba v izobraževanju odraslih vztrajno upada, saj se je z 9,8 % prebivalstva v starosti 25–64 let v letu 2005 znižala na zgolj 9,1 % leta 2010, s čimer je uresničitev okrepljenega cilja „ET 2020“, tj. doseči 15-odstotno udeležbo do leta 2020, postala še večji izziv. Zato je treba nameniti ustrezno pozornost oviram, kot sta nizka motivacija in pomanjkanje vzgojno-varstvenih ustanov, ki bi ženskam in moškim pomagale pri usklajevanju družinskih in poklicnih obveznosti z učenjem.

Tako kot druga področja bi morali tudi izobraževanje odraslih usmeriti v politiko, temelječo na učnih izidih, v osrčju katere je avtonomen udeleženec izobraževanja, ne glede na to, kje se izobražuje – v službi, doma in pri prostovoljnih dejavnostih v lokalnih skupnostih ali v izobraževalnih ustanovah in ustanovah za usposabljanje –, ter vzpostaviti večstranski model upravljanja, ki je pri tem potreben.

Da bi področje izobraževanja odraslih lahko podprlo strategijo *Evropa 2020*, bodo potrebna obsežna dodatna prizadevanja v zvezi z vzpostavitvijo učinkovitega in uspešnega financiranja, zagotavljanjem priložnosti za „drugo možnost“ in pridobivanjem temeljnih zmožnosti, kot so jezikovna in matematična ter digitalna pismenost, ciljno usmerjenim učenjem za migrante, osebe, ki so zgodaj opustile šolanje, in mlade, ki se ne izobražujejo, usposablajo in niso zaposleni, invalidne osebe in starejše ter sodelovanjem z delodajalci, socialnimi partnerji in civilno družbo.

Pri izvajanju akcijskega načrta se je pokazalo tudi, da je zaradi pomanjkanja ustreznih statističnih podatkov in ocene ukrepov politike na tem področju izobraževanje odraslih težko ustrezno spremljati. Da bi lahko oblikovanje politike na področju izobraževanja odraslih lahko podprli z dejstvi, je treba zagotoviti celovite in primerljive podatke o vseh ključnih vidikih izobraževanja odraslih, učinkovite sisteme spremljanja in sodelovanje med različnimi službami ter visoko kakovostne raziskovalne dejavnosti.

⁽¹⁾ UL C 135, 26.5.2010, str. 2.

⁽²⁾ UL L 308, 24.11.2010, str. 46.

⁽³⁾ UL C 324, 1.12.2010, str. 5.

MENI, DA:

vseživljenjsko učenje zajema učenje v obdobju od predšolske starosti do starosti po upokojitvi⁽¹⁾. Izobraževanje odraslih je bistveni del kontinuitete vseživljenjskega učenja, saj zajema celoten sklop dejavnosti formalnega, neformalnega in priložnostnega učenja v okviru splošnega in poklicnega izobraževanja, v katerega se vključujejo odrasli po zaključku osnovnega izobraževanja in usposabljanja.

Da bi lahko nadgradili dosežke akcijskega načrta iz obdobja 2008–2010 in hkrati dopolnili sedanje politične pobude na področju šolstva, visokošolskega izobraževanja (bolonjski proces) ter poklicnega izobraževanja in usposabljanja (københavnski proces), je treba prenoviti Evropski program za izobraževanje odraslih, katerega cilj je omogočiti vsem odraslim vseživljenjski razvoj in izboljševanje znanja, spretnosti in kompetenc.

Izobraževanje odraslih lahko pomembno prispeva k uresničevanju ciljev strategije *Evropa 2020* v zvezi s prizadevanjem za zmanjšanje deleža oseb, ki zgodaj opustijo izobraževanje in usposabljanje, na manj kot 10 odstotkov. Zato je treba nameniti posebno pozornost izboljšanju ponudbe izobraževanja za veliko število nizko kvalificiranih Evropejcev, na katere se nanaša strategija *Evropa 2020*, pri čemer bi bilo treba pred poklicnim izpopolnjevanjem in splošnim usposabljanjem za življenje začeti z ukrepi za izboljšanje jezikovne in matematične pismenosti ter zagotavljanje „druge možnosti“. Da bi omogočili pridobivanje temeljnih zmožnosti kot izhodišča za razvijanje ključnih kompetenc za vseživljenjsko učenje⁽²⁾ ter obravnavo problema zgodnjega opuščanja šolanja⁽³⁾ in vprašanj, kot so izobraževanje in socialno vključevanje migrantov, Romov in prikrajšanih skupin, je treba zagotoviti usklajeno delovanje šolskega sistema in izobraževanja odraslih.

Hkrati bi bilo treba priznati in podpreti dejstvo, da lahko izobraževanje odraslih, ki omogoča večjo produktivnost in konkurenčnost ter pospešuje ustvarjalnost, inovativnost in podjetništvo, pomembno prispeva h gospodarskemu razvoju.

V tej zvezi je treba bistveno okrepiti prizadevanja za uresničitev cilja iz strategije *Evropa 2020*, tj. da vsaj 40 % mladih zaključi visokošolsko ali temu ustrezno izobraževanje. Rešitev tega izziva bi pripomogla k razvoju konkurenčnega, na znanju in inovacijah temelječega gospodarstva, ki v celoti izkorišča svoje vire in človeški kapital.

ZATO POZIVA K

sprejetju prenovljenega Evropskega programa za izobraževanje odraslih, s katerim se bo nadaljevalo, nadgradilo in utrdilo delo na področju izobraževanja odraslih v okviru štirih strateških ciljev, ki jih je Svet opredelil v strateškem okviru ET 2020. Program, ki bo v začetku usmerjen na obdobje 2012–2014 (glej Prilogo), bi bilo treba obravnavati v smislu dolgoročne vizije izobraževanja odraslih, v okviru katere bodo v obdobju do leta 2020 potekala prizadevanja za boljšo prepoznavnost tega področja na splošno in natančneje za:

- (i) izboljšanje možnosti odraslih, ne glede na spol ter osebni in družinski položaj, da imajo vse življenje dostop do visokokakovostnih učnih priložnosti, ki spodbujajo osebnostni in poklicni razvoj, krepitev samozavesti, prilagodljivost, zaposljivost in dejavno udejstvovanje v družbi;
- (ii) oblikovanje novega pristopa k izobraževanju in usposabljanju odraslih, ki bo usmerjeno na učne izide ter odgovornost in samostojnost udeleženca učenja;
- (iii) poglobljanje zavesti med odraslimi, da je učenje vseživljenjski proces, v katerem bi se morali redno udeleževati vse življenje, zlasti pa v obdobjih brezposelnosti ali poklicne preusmeritve;
- (iv) spodbujanje razvoja učinkovitih sistemov za svetovanje v zvezi z vseživljenjskim učenjem ter integriranih sistemov za potrjevanje neformalnega in priložnostnega učenja;
- (v) zagotovitev obširnega izvajanja visoko kakovostnega formalnega in neformalnega izobraževanja in usposabljanja za odrasle, katerega cilj je pridobivanje ključnih kompetenc ali kvalifikacij na vseh stopnjah evropskega ogrodja kvalifikacij, ob podpori civilne družbe in socialnih partnerjev ter organov lokalnih oblasti;
- (vi) zagotavljanje prožnih oblik, prilagojenih različnim potrebam odraslih po usposabljanju, vključno z usposabljanjem v podjetjih in učenjem na delovnem mestu;
- (vii) poglobljanje zavesti med delodajalci, da izobraževanje odraslih prispeva k spodbujanju produktivnosti, konkurenčnosti, ustvarjalnosti, inovativnosti in podjetništva ter je pomemben dejavnik pri izboljšanju zaposljivosti in mobilnosti zaposlenih na trgu dela;
- (viii) spodbujanje visokošolskih ustanov, da sprejmejo tudi manj tradicionalne skupine, kot so odrasli učenci, s čimer bodo ne le dokazale, da ravna družbeno odgovorno in postajajo bolj odprte do širše skupnosti, temveč se bodo tudi odzvale na demografske izzive in potrebe starajoče se družbe;
- (ix) spodbujanje vloge socialnih partnerjev in civilne družbe pri opredelitvi potreb po usposabljanju in razvijanju učnih možnosti za odrasle ter omogočanje intenzivnejšega vključevanja centralnih, regionalnih in lokalnih organov oblasti;
- (x) spodbujanje uravnoveženega razporejanja sredstev za izobraževanje in usposabljanje v celotnem življenjskem obdobju, ki naj bi temeljilo na skupni odgovornosti in močni zavezanosti javnosti, predvsem zagotavljanju „druge možnosti“ in razvoju temeljnih zmožnosti;

⁽¹⁾ Resolucija Sveta z dne 27. junija 2002 o vseživljenjskem učenju (UL C 163, 9.7.2002, str. 1).

⁽²⁾ UL L 394, 30.12.2006, str. 10.

⁽³⁾ Kar je bilo poudarjeno v priporočilih Sveta iz junija 2011 (UL C 191, 1.7.2011, str. 1).

- (xi) sodelovanje socialnih partnerjev in njihovo boljše seznanjenost s prednostmi, ki jih učenje na delovnem mestu, vključno s pridobivanjem temeljnih zmožnosti, lahko prinese tudi njim;
- (xii) dobro razvito izobraževanje starejših, s katerim bi spodbujali aktivno, samostojno in zdravo staranje ter uporabili njihovo znanje, izkušnje ter socialni in kulturni kapital v korist družbe kot celote;
- (xiii) trdno zavezanost spodbujanju izobraževanja odraslih kot načinu za krepitev solidarnosti med različnimi starostnimi skupinami (na primer s pomočjo „medgeneracijskega sporazuma“) ter med kulturami in posamezniki iz vseh družbenih okolij;

V SKLADU S TEM POZIVA DRŽAVE ČLANICE, NAJ:

1. v obdobju 2012–2014 usmerijo svoja prizadevanja na prednostna področja, ki so podrobneje opredeljena v Prilogi k temu dokumentu, s čimer bodo v skladu z nacionalnimi okviri in zakonodajo prispevale k izvajanju štirih prednostnih nalog iz strateškega okvira ET 2020;
 2. zagotovijo učinkovito povezavo s pristojnimi ministrstvi in zainteresiranimi skupinami, socialnimi partnerji, podjetji, pristojnimi nevladnimi organizacijami in organizacijami civilne družbe, da bi bolje uskladili politike s področja izobraževanja odraslih in širše socialno-gospodarske politike;
 3. na ravni EU aktivno sodelujejo in s tem pripomorejo k uspešnemu izvajanju omenjenih prednostnih področij, zlasti tako, da:
 - (i) dosledno uporabljajo orodja za vseživljenjsko učenje, ki so bila na ravni EU odobrena za spodbujanje udeležbe odraslih v izobraževanju;
 - (ii) za sofinanciranje pobud izkoristijo možnosti, ki jih nudijo program vseživljenjskega učenja, zlasti v okviru *Grundtvig* in *Leonardo da Vinci*, in program, ki ga bo nasledil po letu 2014, ter po potrebi strukturni skladi in drugi instrumenti;
 - (iii) za spodbujanje vzajemnega učenja in izmenjave dobrih praks in izkušenj v zvezi z izobraževanjem odraslih uporabljajo odprto metodo koordinacije, s pomočjo Komisije in ustreznih evropskih omrežij;
 - (iv) imenujejo nacionalnega koordinatorja, da bi poenostavili sodelovanje z drugimi državami članicami in Komisijo pri izvajanju programa za izobraževanje odraslih;
- TER POZIVA KOMISIJO, NAJ:
- sodeluje z državami članicami in jih podpre pri pripravi in izvajanju opisanega prenovljenega evropskega programa za izobraževanje odraslih in zlasti pri določitvi prednostnih nalog za obdobje 2012–2014, podrobneje opredeljenih v Prilogi I, in sicer tako, da:
- (i) zagotavlja združljivost in skladnost med političnimi pobudami, sprejetimi v skladu s to resolucijo, in pobudami, oblikovanimi z drugimi ustreznimi političnimi procesi v sklopu strateškega okvira ET 2020, kot so kopenhavski in bolonjski proces, posodobitev programa EU za visoko šolstvo in pobude, kot so tiste o pismenosti in predčasnem zapuščanju šol, pri katerih je potrebno usklajeno delovanje vzgoje in izobraževanja otrok in mladine in izobraževanja odraslih, ter v okviru vsakega od teh procesov spodbuja vidik izobraževanja odraslih;
 - (ii) vzpostavi tesno stalno zvezo z nacionalnimi koordinatorji v državah članicah in drugih sodelujočih državah;
 - (iii) državam članicam in organizacijam, ki podpirajo izobraževanje odraslih, omogoči izmenjavo informacij o njihovih politikah in praksah ter o oceni teh politik in praks tako, da organizira dejavnosti kolegialnega učenja in presojanja, konference, delavnice in druge ustrezne dejavnosti, ter v okviru sredstev, ki so na voljo, izboljša zbiranje podatkov o izobraževanju odraslih v sklopu posodobljenega in usklajenega okvira kazalnikov in meril, predvidenega za leto 2013;
 - (iv) naroči študije in okrepi zmogljivost obstoječih raziskovalnih struktur, ki se ukvarjajo z analizo vprašanj s področja izobraževanja odraslih, okrepi naj tudi sodelovanje z Eurydice, Cedefop in drugimi ustreznimi ustanovami ter v celoti izkoristi njune podatke in raziskovalne zmogljivosti ter tako obogati zbirko znanja o izobraževanju odraslih v Evropi;
 - (v) nadaljuje in okrepi sodelovanje z ustreznimi mednarodnimi organizacijami, kot so OECD (predvsem naj uporabi rezultate programa za mednarodno ocenjevanje kompetenc odraslih – PIAAC (*Programme for the International Assessment of Adult Competences*)), ZN (zlasti Unesco) in Svet Evrope, ter v okviru drugih ustreznih regionalnih ali svetovnih pobud, kot je denimo „središče“ vseživljenjskega učenja Evropa-Azija;
 - (vi) z uporabo razpoložljivih sredstev na evropski ravni podpre izvajanje tega programa za izobraževanje odraslih;
 - (vii) o izvajanju programa poroča v okviru skupnega poročila o napredku ET 2020.

PRILOGA

EVROPSKI PROGRAM ZA IZOBRAŽEVANJE ODRASLIH

Prednostna področja za obdobje 2012–2014

Ob upoštevanju posebnih okoliščin v vsaki od držav članic in njenih nacionalnih prednostnih nalog naj se države članice, po potrebi ob podpori Komisije, usmerijo na tista področja, opisana v tem besedilu, ki so glede na njihove potrebe najbolj pomembna.

1. Izvajanje vseživljenjskega učenja in mobilnosti

Da bi zagotovile večjo in širšo udeležbo odraslih v vseživljenjskem učenju v skladu s ciljem, dogovorjenim na ravni EU, o 15-odstotni udeležbi v izobraževanju odraslih in spodbujale uresničevanje cilja o 40-odstotnem deležu mladih z visokošolsko in temu ustrezno izobrazbo, naj se države članice usmerijo na:

- spodbujanje povpraševanja in vzpostavitev vsestranskih in lahko dostopnih sistemov informiranja in orientacije, ki naj bi jih spremljale učinkovite strategije obveščanja za boljšo seznanjenost in večjo motivacijo potencialnih udeležencev učenja, s posebnim poudarkom na prikrajšanih skupinah, tistih, ki predčasno zapuščajo šole, mladih, ki se ne izobražujejo, ne usposablajo in niso zaposleni, nizkokvalificiranih odraslih, zlasti tistih, ki imajo težave s pismenostjo, ter dopolnjevali ukrepi za omogočanje „druge možnosti“, s katerimi bi dosegli priznano stopnjo evropskega ogrodja kvalifikacij,
- spodbujanje sodelovanja delodajalcev pri učenju na delovnem mestu, vključno s prožnejšimi delovnimi urniki, da bi lahko razvijali znanja in spretnosti, ki so potrebna na delovnih mestih, pa tudi širših znanj in spretnosti,
- spodbujanje prilagodljivih oblik učenja za odrasle, vključno z omogočanjem širšega dostopa do visokega šolstva posameznikom z nezadostno redno izobrazbo in zagotavljanjem bolj raznolikih možnosti za izobraževanje odraslih v okviru visokošolskih ustanov,
- vzpostavitev brezhibno delujočih sistemov za vrednotenje neformalnega in priložnostnega učenja ter spodbujanje njihove uporabe med odraslimi vseh starosti in stopenj kvalifikacije, pa tudi v podjetjih in drugih organizacijah.

2. Izboljšanje kakovosti in učinkovitosti izobraževanja in usposabljanja

Za vzpostavitev trdnega področja izobraževanja odraslih naj se države članice usmerijo na:

- zagotavljanje kakovosti storitev ponudnikov izobraževanja odraslih, na primer s sistemi akreditacije, ob upoštevanju že obstoječih okvirov/standardov za zagotavljanje kakovosti na drugih področjih,
- izboljšanje kakovosti osebja v izobraževanju odraslih, na primer z opredelitvijo profilov usposobljenosti, vzpostavitev učinkovitih sistemov za osnovno usposabljanje in poklicni razvoj ter spodbujanjem mobilnosti učiteljev, vodij usposabljanja in drugega osebja v izobraževanju odraslih,
- zagotavljanje izvedljivega in preglednega sistema financiranja izobraževanja odraslih, temelječega na skupni odgovornosti in visoki stopnji javne zavezanosti temu področju ter podpori tistim, ki ne morejo plačati, uravnotežene porazdelitve sredstev v celotnem poteku vseživljenjskega učenja, ustreznega finančnega prispevka vseh zainteresiranih skupin in iskanja inovativnih načinov za učinkovitejše in uspešnejše financiranje,
- vzpostavitev mehanizmov, ki bodo zagotavljali, da bo ponudba izobraževanja bolje odražala potrebe trga dela ter omogočala pridobivanje kvalifikacij in razvijanje novih spretnosti in znanj, s katerimi se izboljšuje sposobnost posameznikov za prilagajanje novim zahtevam spreminjajočega se okolja,
- krepitev sodelovanja in partnerstva med vsemi zainteresiranimi skupinami na področju izobraževanja odraslih, zlasti med javnimi organi, različnimi ponudniki možnosti za izobraževanje odraslih, socialnimi partnerji in organizacijami civilne družbe, predvsem na regionalni in lokalni ravni v okviru vzpostavljanja „učečih se regij“ in lokalnih učnih centrov.

3. Spodbujanje pravičnosti, socialne kohezije in aktivnega državljanstva s pomočjo izobraževanja odraslih

Da bi v okviru sektorja za izobraževanje odraslih razvili sposobnost spodbujanja socialne kohezije in zagotovili „druugo možnost“ za izobraževanje in s tem nove življenjske možnosti tistim, ki jih potrebujejo, ter prispevali k zmanjšanju deleža predčasnega zapuščenja izobraževanja in usposabljanja na manj kot 10 %, naj se države članice usmerijo na:

- izboljšanje jezikovne in matematične pismenosti odraslih, razvijanje digitalne pismenosti in zagotavljanje priložnosti odraslim, da razvijajo temeljne zmožnosti in znanja ter oblike pismenosti, ki so potrebne za dejavno udeležbo v sodobni družbi (kot so ekonomska in finančna pismenost, državljanska, kulturna, politična in okoljska osveščenost, učenje za zdravo življenje ter potrošniška in medijska osveščenost),

- povečevanje ponudbe izobraževanja odraslih in spodbujanja posameznikov k vključevanju vanj kot sredstva za intenzivnejše socialno vključevanje in dejavno udejstvovanje v družbi ter izboljšanje dostopa do izobraževanja odraslih za migrante, Rome in prikrajšane skupine ter zagotavljanje izobraževanja beguncem in proslcem za azil, vključno z zagotavljanjem učenja jezika države gostiteljice, če je to potrebno,
- izboljšanje učnih možnosti za starejše v okviru aktivnega staranja, vključno s prostovoljstvom in spodbujanjem inovativnih oblik medgeneracijskega učenja ter pobudami za izkoriščanje znanja, spretnosti in kompetenc starejših v korist družbe kot celote,
- obravnavanje učnih potreb invalidnih oseb in oseb v posebnih okoliščinah, ki jih izključujejo iz izobraževanja, denimo v bolnišnicah, domovih za oskrbo in zaporih, ter zagotavljanje ustreznega svetovanja tem osebam.

4. Spodbujanje ustvarjalnosti in inovativnosti odraslih in njihovih učnih okolij

Za razvoj novosti v andragogiki in ustvarjalnih učnih okolij v izobraževanju odraslih ter za spodbujanje izobraževanja odraslih kot sredstva za krepitev ustvarjalnosti in inovativne sposobnosti državljanov naj se države članice usmerijo na:

- spodbujanje pridobivanja prečnih ključnih kompetenc, kot so učenje učenja, smisel za pobudo in podjetništvo ter kulturna osveščenost in izražanje, zlasti z uporabo evropskega okvira ključnih kompetenc na področju izobraževanja odraslih,
- krepitev vloge kulturnih organizacij (kot so muzeji, knjižnice itd.), civilne družbe, športnih organizacij in drugih organov kot ustvarjalnih in inovativnih okolij za neformalno in priložnostno izobraževanje odraslih,
- boljšo uporabo informacijskih in komunikacijskih tehnologij pri izobraževanju odraslih, in sicer kot sredstvo za zagotovitev širšega dostopa do izobraževanja in boljše kakovosti ponudbe, na primer z uporabo novih možnosti za učenje na daljavo in vzpostavitev orodij in platform za e-učenje, s katerimi bi dosegli nove ciljne skupine, zlasti tiste s posebnimi potrebami oziroma tiste, ki živijo na oddaljenih območjih.

Da bi v skladu s štirimi strateškimi cilji okvira ET 2020 podprli navedena prednostna področja, so države članice pozvane tudi, da pripomorejo k izboljšanju zbiranja, primerljivosti in analize informacij in podatkov o izobraževanju odraslih na evropski, nacionalni, regionalni in lokalni ravni:

5. Izboljšanje zbirke znanja o izobraževanju odraslih in spremljanja področja izobraževanja odraslih

Države članice naj se usmerijo na:

- aktivno sodelovanje pri izvajanju in izvajanju ključnih sporočil, ki izhajajo iz pomembnih mednarodnih raziskav in študij, kot so pregled izobraževanja odraslih (Adult Education Survey – AES), pregled stalnega poklicnega usposabljanja (Continuing Vocational Training Survey – CVTS) in program za mednarodno ocenjevanje kompetenc odraslih (Programme for the International Assessment of Adult Competencies – PIAAC),
- zbiranje zadostnih temeljnih podatkov o npr. udeležbi v izobraževanju odraslih, ponudnikih, financiranju, rezultatih in širših koristih izobraževanja za odrasle in družbo ter razširitev zbiranja podatkov na starostno skupino starejših od 64 let v okviru podaljševanja poklicnega življenja,
- krepitev spremljanja in presoje vpliva razvoja in dosežkov področja izobraževanja odraslih na evropski, nacionalni, regionalni in lokalni ravni, ob večji uporabi obstoječih instrumentov, kjer je to mogoče,
- krepitev raziskav in podrobne analize vprašanj, povezanih z izobraževanjem odraslih, razširitev obsega raziskav na nova področja in spodbujanje bolj interdisciplinarne analize in analize perspektiv,
- poročanje o politikah izobraževanja odraslih v okviru skupnega poročila o napredku o „ET 2020“ za leto [...].

Resolucija Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o zastopanju držav članic EU v odboru Svetovne protidopinške agencije (WADA) ter usklajevanju stališč EU in njenih držav članic pred srečanji WADA

(2011/C 372/02)

SVET EVROPSKE UNIJE IN PREDSTAVNIKI VLAD DRŽAV ČLANIC –

OB OPOZARJANJU NA:

1. sklepe Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 4. decembra 2000 o preprečevanju uporabe nedovoljenih poživil ⁽¹⁾,
2. sklepe Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 18. novembra 2010 o vlogi EU pri preprečevanju uporabe nedovoljenih poživil na mednarodni ravni ⁽²⁾ –

PRIZNAVAJO, DA:

1. bi bilo treba Evropski uniji in državam članicam omogočiti, da izvajajo svoje pristojnosti in opravljajo svojo vlogo pri pripravi, pogajanjih in sprejemanju, med drugim, pravil, standardov in smernic Svetovne protidopinške agencije (v nadaljnjem besedilu: WADA).
2. Treba je določiti praktične podrobnosti za sodelovanje Evropske unije in njenih držav članic pri delu WADA ter za usklajevanje stališč pred srečanji WADA.
3. Stališča Evrope kot celote se usklajujejo pred srečanji WADA v okviru Sveta Evrope ob ustreznem upoštevanju veljavne zakonodaje EU.
4. Nujno je treba zagotoviti kontinuiteto zastopanja držav članic EU v odboru agencije WADA, ki je podprto s političnim mandatom in ustreznim strokovnim znanjem.

SE ZATO STRINJAJO, DA:

1. so države članice EU v odboru agencije WADA zastopane na ministrski ravni, sedeži pa se razdelijo na naslednji način:
 - en sedež bi bilo treba dodeliti eni od držav članic, ki je del trenutne trojke predsedstev,
 - en sedež bi bilo treba dodeliti eni od držav članic, ki je del prihodnje trojke predsedstev,
 - en sedež bi morale države članice, ki se sestajajo v okviru Sveta, skupaj dodeliti kandidatu, ki je na ministrski ravni pristojen za šport ter ima ustrezne izkušnje in znanje (v nadaljnjem besedilu: strokovnjak na vladni ravni).
2. Predstavnike držav članic lahko po potrebi spremljajo strokovnjaki iz države članice, ki predseduje, in/ali Komisije.
3. Ureditev glede zastopanja držav članic EU v odboru agencije WADA, kot je navedena v Prilogi I, začne veljati 1. januarja 2013.
4. V zvezi s pripravami srečanj WADA se za Svet, države članice in Komisijo uporabljajo smernice ravnanja, navedene v Prilogi II.
5. Svet in predstavniki vlad držav članic, ki se sestajajo v okviru Sveta, do 31. decembra 2015 pregledajo izkušnje, pridobljene z uporabo te resolucije, in razmislijo, ali je treba ureditev, ki jo določa ta resolucija, kakor koli spremeniti.

⁽¹⁾ UL C 356, 12.12.2000, str. 1.

⁽²⁾ UL C 324, 1.12.2010, str. 18.

PRILOGA I

Dogovor glede zastopanja držav članic EU v odboru agencije WADA

Države članice EU so se dogovorile o naslednjem sistemu zastopanja:

PREDSTAVNIKI DRŽAV ČLANIC TRENUTNE IN PRIHODNJE TROJKE PREDSEDSTEV:

- Države članice, ki so del trenutne trojke predsedstev, se po internem posvetovanju odločijo, katera od njih bo zastopala države članice EU v odboru agencije WADA. Izbrana država članica po notranjih postopkih imenuje predstavnika za ta namen. Ta predstavnik je oseba, ki je v državi članici na ministrski ravni pristojna za šport. Država članica, ki imenuje predstavnika, in ime tega predstavnika se sporočita generalnemu sekretariatu Sveta EU.
- Če predstavnik preneha opravljati svoje naloge na ministrski ravni, država članica imenuje nadomestnega predstavnika na ministrski ravni.
- Opisana pravila se uporabljajo tudi za države članice, ki so del prihodnje trojke predsedstev.
- Mandat zadevnih predstavnikov traja 3 leta.
- Da bi zagotovili kontinuiteto in ohranitev triletnega mandata, predstavnik držav članic, ki so del prihodnje trojke predsedstev, ostane na tem položaju tudi po tem, ko ta trojka prevzame svoj mandat.

STROKOVNJAK NA VLADNI RAVNI, KI GA SKUPAJ IMENUJEJO DRŽAVE ČLANICE, KI SE SESTAJAJO V OKVIRU SVETA:

- Države članice morajo predloge za predstavnika strokovnjaka predložiti najpozneje en mesec pred sejo Sveta EU, na kateri bo predstavnik imenovan. Predlogi ne smejo vključevati ministrov iz držav članic trenutne ali prihodnje trojke predsedstev. Predlogi za predstavnika strokovnjaka se sporočijo generalnemu sekretariatu Sveta EU.
- Prvo imenovanje člana odbora agencije WADA, kot je opisano zgoraj, bo na seji Sveta EU za izobraževanje, mladino, kulturo in šport najpozneje novembra 2012.
- Mandat predstavnika traja 3 leta.
- Če predstavnik preneha opravljati svoje naloge na ministrski ravni v državi članici, iz katere prihaja, se začne nov postopek imenovanja. Trenutni predstavnik opravlja svojo funkcijo, dokler nov postopek imenovanja ni zaključen.

PREHODNA PRAVILA:

- Veljavna pravila o zastopanju držav članic EU v odboru agencije WADA se uporabljajo do 31. decembra 2012.
- Mandat predstavnika, ki so ga imenovala Irska, Litva in Grčija, se skrajša na 18 mesecev in začne teči 1. januarja 2013.

POSTOPEK ODOBRITEVE DRŽAV ČLANIC, KI SE SESTAJAJO V OKVIRU SVETA:

- Države članice, ki se sestajajo v okviru Sveta, pravočasno vnaprej odobrijo strokovnjaka na vladni ravni in državi članici, ki sta ju trenutna in prihodnja trojka predsedstev izbrali, da imenujeta predstavnika v odbor agencije WADA.
- Generalni sekretariat Sveta EU sporoči WADA imena vseh članov odbora agencije WADA, ki zastopajo države članice EU.

PRILOGA II

Smernice ravnanja za Svet, države članice in Komisijo v zvezi s pripravami srečanj WADA

Ob upoštevanju, da morajo EU in države članice na podlagi pravnega reda EU in obveznosti iskrenega sodelovanja po potrebi pravočasno pred srečanji WADA in pod odgovornostjo predsedstva učinkovito uskladiti svoja stališča o vprašanjih, ki bodo obravnavana na srečanjih WADA,

so se Svet, države članice in Komisija dogovorili o naslednjih smernicah ravnanja:

NARAVA IN PODROČJE UPORABE SMERNIC:

- Te smernice ravnanja se uporabljajo za pripravo vseh sej odbora agencije WADA.
- Te smernice ravnanja urejajo sodelovanje med Svetom, državami članicami in Komisijo v zvezi s pripravami na te seje, pa tudi na seje Sveta Evrope (CAHAMA), ki potekajo pred tem.

POSTOPEK USKLAJEVANJA:

- Trenutno predsedstvo Sveta, ob pomoči generalnega sekretariata Sveta EU, in Evropska komisija naj bi postopek usklajevanja začela s skupno analizo dnevnega reda srečanja WADA.
- Predsedstvo bo ob upoštevanju te ureditve in predloga Evropske komisije v zvezi z zadevami v pristojnosti EU pripravilo osnutek izjave o stališču.
- Izjavo o stališču pripravi delovna skupina Sveta za šport, načeloma pa jo potrdi Odbor stalnih predstavnikov (Coreper), razen v nujnih primerih.

ODNOSI S SVETOM EVROPE:

- Na sejah začasnega evropskega odbora za usklajevanje z WADA (CAHAMA) ⁽¹⁾ predstavnik predsedstva predstavi stališče v zvezi s točkami, za katere je bilo stališče oblikovano. Evropska komisija predstavi stališče EU v zadevah, ki so v pristojnosti EU in v katerih je bilo stališče potrjeno v skladu z zadevnimi določbami Pogodbe.
- EU in države članice bi si morale prizadevati za vključitev tega stališča v izjavo o vseevropskem stališču, ki jo pripravlja CAHAMA.

AD HOC USKLAJEVANJE:

- V vsakem trenutku je mogoče po potrebi izvesti *ad hoc* usklajevanje EU in njenih držav članic, ki načeloma poteka pod vodstvom predsedstva. To se lahko zgodi ob robu sej CAHAMA ali srečanj WADA.

GOVORJENJE IN GLASOVANJE:

- Predstavniki držav članic EU v zvezi z zadevami govorijo in glasujejo v skladu z dogovorjenimi stališči.

POROČANJE:

- Predstavniki držav članic EU v odboru agencije WADA, ki ga je imenovala trenutna trojka predsedstev, o rezultatih sej odbora agencije WADA poroča na naslednji seji Sveta EU za izobraževanje, mladino, kulturo in šport.
- Predstavniki držav članic EU v odboru agencije WADA, ki ga je imenovala trenutna trojka predsedstev, naj bi delovni skupini Sveta za šport predložil pisno poročilo o rezultatih sej odbora agencije WADA.

⁽¹⁾ Začasni evropski odbor za usklajevanje s Svetovno protidopinško agencijo (CAHAMA) je bil ustanovljen julija 2003 in je odgovoren za usklajevanje stališč vseh podpisnic Evropske kulturne konvencije glede vprašanj, povezanih z WADA. Redne seje CAHAMA se sklicujejo neposredno pred sestanki ali po sestankih delovne skupine za spremljanje izvajanja konvencije proti uporabi nedovoljenih snovi v športu, po možnosti pa najmanj en teden pred rednimi sejami ustanovitvenega odbora in izvršnega odbora WADA.

IV

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE
UNIJE

SVET

**Sklepi Sveta o vzhodni razsežnosti sodelovanja mladih v demokratičnem življenju in njihove
mobilnosti**

(2011/C 372/03)

SVET IN PREDSTAVNIKI VLAD DRŽAV ČLANIC, KI SO SE SESTALI V
OKVIRU SVETA,

OPOZARJAJO, DA:

1. je v skladu s členom 165 Pogodbe o delovanju Evropske unije eden od ciljev dejavnosti Evropske unije tudi spodbujanje razvoja izmenjave mladih ter izmenjave pedagoških in drugih strokovnih delavcev ter sodelovanja mladih v demokratičnem življenju v Evropi;
2. Pogodba o delovanju Evropske unije EU omogoča okrepljeno uresničevanje njene zunanje politike; je sodelovanje s sosednjimi državami zdaj mogoče razširiti, tako da lahko celovito in učinkoviteje pokrije vse vidike;
3. je mobilnost pomembna za spodbujanje medsebojnega razumevanja in gospodarskega razvoja, obenem pa pomaga pri poglobljanju zavesti o tem, da mladi po Evropi življenje dojemajo na različne načine in da je njihov položaj različen. Mobilnost prinaša več koristi; med drugim je nepogrešljiva za izmenjavo idej, širjenje inovacij, reševanje zaposlitvenih in socialnih vprašanj, vzpostavljanje trdnih odnosov med ljudmi, kot pomoč pri osebnem razvoju, spodbuda za pridobivanje in razvoj socialnih spretnosti, pa tudi za utrjevanje medkulturnih kompetenc in premagovanje predsodkov; med drugim je ključna tudi za sprostitvev potenciala vseh mladih in doseganje ciljev strategije Evropa 2020;
4. postaja Evropska unija v času, ko je mobilnost v vsesplošnem razmahu in so zato stiki med ljudmi različnih narodnosti, kultur, ver in prepričanj pogostejši, mednarodno vse pomembnejša pri utrjevanju spoštovanja demokracije, svobode, enakosti in človekovih pravic ter ustrezne ravni medkulturnega dialoga;
5. sta bili kot prednostni področji ukrepanja v prenovljeni okvir za evropsko sodelovanje na področju mladine (2010–2018) vključeni tudi temi „sodelovanje“ in „mladi in svet“;
6. je od 5. do 7. septembra 2011 v Varšavi na Poljskem potekala konferenca EU o mladih, na kateri je bila poudarjena potreba po:
 - medsektorskem sodelovanju med nevladnimi mladinskimi organizacijami in oblikovalci politik ter nadaljnjih raziskavah, s katerimi bi ocenili učinek sodelovanja na področju mladine in mobilnosti,
 - dostopnih informacijah o državah članicah EU ter vzhodnoevropskih in kavkaških državah, in sicer tako na spletu kot drugje,
 - preseganju preprek zaradi vizumskih postopkov, ki so še vedno največja ovira za mladinsko sodelovanje med EU in njenimi sosednjimi državami,
 - povečanju obsega sredstev in programov, kakršen je program Mladi v akciji, da bi več pozornosti namenili vprašanjem v zvezi z mobilnostjo in sodelovanju mladih v postopkih odločanja,
 - prednostni obravnavi sodelovanja mladih v demokratičnem življenju v Evropi v politikah EU, na primer z uvedbo posebnih programov za podporo mladinskemu sodelovanju med vzhodnoevropskimi državami in državami članicami EU;

PRIZNAVAJO, DA:

7. je bila širitev Evropske unije 1. maja 2004 zgodovinski premik, tako v političnem, geografskem in gospodarskem pogledu, ki je še okrepil potrebo po sodelovanju med EU in njenimi sosedami, vključno z vzhodnoevropskimi državami (VEd) ⁽¹⁾;
8. si evropska sosedstva politika (ESP) ⁽²⁾ Evropske unije, ki je bila nedavno ocenjena in vključena v nov okvir v sporočilu z naslovom „Nov odziv na spremembe v sosedstvu“, zastavlja visoke cilje na podlagi zavezanosti skupnim vrednotam ter učinkovitemu izvajanju političnih, gospodarskih in institucionalnih reform; z demokratičnimi premiki in preobrazbo v najbližjih vzhodnih in južnih sosedah Evropske unije prav tako evropska sosedstva politika in ukrepi za krepitev civilne družbe postajajo strateško še pomembnejši, izboljšujejo pa se tudi možnosti za izmenjave in medosebne stike, predvsem za mlade;
9. je s tega vidika vzhodno partnerstvo (VzP) ⁽³⁾ pobuda strateškega pomena za stabilnost in varnost VEd, ki sodelujejo v okviru evropske sosedstva politike, pa tudi celotne EU. Njen pomemben cilj je krepitev civilne družbe kot enega od temeljev vsake učinkovite demokratične države. Temu področju sodelovanja, ki zajema tudi sodelovanje mladih in sodelovanje na mladinskem področju, bi morali v okviru VzP nameniti še vidnejšo vlogo;
10. je bilo lajšanje medosebnih stikov in poglobljanje dialoga s civilno družbo označeno za ključni vidik partnerstva za modernizacijo med EU in Rusijo ⁽⁴⁾;
11. Evropska unija že skuša zagotoviti posebna dovoljenja za bivanje za državljane tretjih držav, ki zaprosijo za vstop na ozemlje katere od držav članic, da bi se vključili v prostovoljne dejavnosti ⁽⁵⁾, kar je pomemben korak naprej;
12. je Evropski svet ⁽⁶⁾ nedavno tega poudaril potrebo po tem, da se z južno- in vzhodnoevropskimi državami (VEd) vzpostavijo partnerstva za mobilnost. Z vidika oblike, ki naj bi

jo imela ta partnerstva, je treba upoštevati okrepitev mobilnosti mladih zaradi učne mobilnosti, vključno z neformalnim učenjem v drugi državi, ki ima lahko obliko mladinskega dela, vključno z mladinskimi izmenjavami in prostovoljnimi dejavnostmi;

13. Programi mladinskih izmenjav so dober način za pridobivanje medkulturnih izkušenj ter za razvoj osebnih in jezikovnih spretnosti, zlasti za mlade, ki nimajo toliko tovrstnih priložnosti;
14. je razvijanje mednarodnega sodelovanja med mladimi, mladinskimi delavci in mladinskimi vodji iz Evropske unije in VEd pomemben prispevek h krepitvi zaupanja na tem območju, saj se s tem oblikujejo bodoči odnosi v Evropi ob pojavu možnih težav;
15. Evropska sosedstva politika zadeva dejavnosti Evropske unije in držav članic v zvezi s šestnajstimi državami v sosesčini EU; v tem okviru in ob upoštevanju njihovega morebitnega prispevka k nadaljnji demokratizaciji bi lahko pobude, podobne tistim, ki so navedene v tem dokumentu, uresničevali tudi v odnosih z državami južnega Sredozemlja;

UGOTAVLJAJO, DA JE NA SPLOŠNO TREBA:

16. podpirati mednarodno mladinsko sodelovanje, dialog in medsebojno razumevanje med mladimi, mladinskimi delavci in mladinskimi vodji iz EU in VEd, saj je to pomemben način zagotavljanja podpore uveljavljanju evropskega državljanstva in demokratizaciji;
17. mladim olajšati pot do učne mobilnosti, vključno z mladimi, mladinskimi delavci in mladinskimi vodji iz VEd, ki potujejo v Evropsko unijo, pa mladimi državljani Evropske unije, ki potujejo v katero od VEd;
18. spodbujati vzajemno učenje med državami članicami, mladinskimi organizacijami in mladimi, in sicer na področju sodelovanja s tretjimi državami, zlasti VEd, tako da se skrbi za boljšo seznanjenost z mladinskimi politikami in se okrepi kakovost informacij o možnostih za mobilnost in sodelovanju mladih;

⁽¹⁾ V tem dokumentu so vzhodnoevropske države: Armenija, Azerbajdžan, Belorusija, Gruzija, Moldavija, Rusija in Ukrajina.

⁽²⁾ Okvir ESP zajema 16 najbližjih sosed EU – Alžirijo, Armenijo, Azerbajdžan, Belorusijo, Egipt, Gruzijo, Izrael, Jordanijo, Libanon, Libijo, Maroko, Moldavijo, Sirijo, Tunizijo, Ukrajino in Zasedeno palestinsko ozemlje.

⁽³⁾ Pobuda VzP zajema naslednje države: Armenijo, Azerbajdžan, Belorusijo, Gruzijo, Republiko Moldavijo in Ukrajino.

⁽⁴⁾ http://eeas.europa.eu/russia/index_en.htm

⁽⁵⁾ Direktiva Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004.

⁽⁶⁾ Sklepi Evropskega sveta (23. in 24. junij 2011), EUCO 23/11.

ZATO SOGLAŠAJO O NASLEDNJEM:

19. od podpore dvosmerni mobilnosti in obsežnejšemu sodelovanju v neformalnih učnih aktivnostih med mladimi ter mladinskimi delavci in mladinskimi vodji iz EU in VEd imajo lahko številne koristi:
- (a) mladi, ki na ta način razvijajo svoje spretnosti in kompetence in so tako bolj zaposljivi, se učijo inovativnih pristopov in razvijajo razumevanje drugih kultur v vse bolj globaliziranem večkulturnem svetu ter dobijo priložnost za razmišljanje o tem, kako bi v različnih situacijah lahko še bolj sodelovali v demokratičnem življenju;
 - (b) civilnodružbene, zlasti mladinske organizacije, pa tudi tiste, ki delajo z mladimi in zanje, saj omogoča dejansko vzajemno učenje načinov krepitev vloge mladih in njihove participacije, in sicer z okrepitevijo različnih oblik sodelovanja med njimi;
 - (c) skupnosti v EU, ki gostijo mlade iz VEd, in lokalne skupnosti iz VEd, ki gostijo mlade iz EU, zlasti zaradi razvijanja njihovih medkulturnih kompetenc;
 - (d) družine in vrstniki mladih, ki so vključeni v mobilnost, po tem, ko se vrnejo v matično državo, in sicer je tu mišljeno njihovo dojemanje EU in medkulturna občutljivost;
 - (e) civilna družba VEd, med drugim zato, ker se sreča s kulturo demokracije in dobi informacije o praksi demokratičnega življenja, pa tudi o trajnostnem razvoju in spodbujanju skupnih vrednot, kot so medsebojno razumevanje, demokracija, solidarnost in spoštovanje človekovih pravic;
 - (f) celotna Evropa, saj se s tem ustvarja intelektualni kapital, ki bo nadalje krožil in vplival na civilno družbo;
20. podpora dejavnemu sodelovanju mladih v družbi, čezmejni mobilnosti in stikom med ljudmi pomeni obenem že tudi podporo izmenjavi idej, širjenju inovacij in vzpostavljanju partnerstev, zato lahko dolgoročno gledano olajša spremembe, saj pomaga pri zmanjševanju socialno-ekonomskih razlik med družbami;
21. s podporo izvedbi kakovostnih informacijskih orodij, izmenjavami dobre prakse med EU in VEd ter zagotavljanjem dostopa do informacij o zanesljivih partnerskih organizacijah bi pripomogli k trdnemu mrežnemu povezovanju, poglobljanju sodelovanja med mladinskimi organizacijami v EU in VEd ter zagotavljanju varnosti sodelujočih; podporni centri SALTO (*Support for Advanced Learning and Training Opportunities* – podpora ter priložnosti za napredno učenje in usposabljanje) in Eurodesk imajo v tej zvezi vlogo pomembne podporne mreže;
22. nadaljnji razvoj in spodbujanje prostovoljnih dejavnosti, mladinsko delo in podjetništvo lahko pozitivno vplivajo na zaposljivost mladih in pripomorejo k njihovemu dejavnemu sodelovanju v družbi;
23. ker geografska oddaljenost v nekaterih primerih lahko ovira sodelovanje in mobilnost, bi bilo pri zagotavljanju dostopa do informacij o sodelovanju in zaposljivosti mladih ter izmenjave teh informacij treba nadalje razvijati potencial virtualne mobilnosti;
24. povečanje mobilnosti in sodelovanja je močno odvisno od zanimanja za partnersko državo in njenega poznavanja, še zlasti njene mladinske kulture nasploh; da se to zanimanje in poznavanje okrepi, je še posebno pomembno, da se kultura predstavi in podpre, s tem pa se mladi motivirajo za medsebojno sodelovanje;
25. mladi pomanjkljivo znanje jezikov lahko občutijo kot znatno oviro pri sporazumevanju. Evropski izobraževalni in mladinski programi so ena od mnogih poti do boljšega znanja jezikov, zato bi bilo treba podpreti spodbujanje učenja tujih jezikov;
26. lažji dostop do vizumov za mlade zunaj EU, zlasti iz VEd, se lahko omogoči npr. s sporazumi o poenostavitvi vizumskih postopkov, ki spadajo med najučinkovitejša orodja za spodbujanje mobilnosti nasploh;
27. zaradi izkušenj in znanja, ki si ju je Svet Evrope pridobil s sodelovanjem z VEd, je ta organizacija pomemben partner pri izvajanju dejavnosti, pri katerih sodelujejo tudi mladi iz VEd; tu je v dragoceno pomoč mladinsko partnerstvo Evropska unija-Svet Evrope, ki spodbuja sinergijo med Evropsko unijo in Svetom Evrope v tej zvezi;
28. obstoječe programe in instrumente za podporo mobilnosti, večinoma v okviru Evropske unije, bi lahko okrepili in razširili na tiste mlade, prostovoljce, mladinske delavce in druge, ki se ukvarjajo z mladimi iz VEd, oziroma tiste, ki si želijo sodelovati s temi državami; to zlasti velja za program „Mladi v akciji“, program „Vseživljenjsko učenje“, mladinsko partnerstvo EU-SE, vključno z Evropskim centrom znanja za mladinsko politiko, mrežo podpornih centrov SALTO (podpora ter priložnosti za napredno učenje in usposabljanje), Eurodeskom in Evropskim mladinskim portalom;

29. Evropski mladinski forum in mladinske organizacije na vseh ravneh lahko ob svojih dejavnostih prav tako odigrajo ključno vlogo, ko v kontekstu sodelovanja med mladimi iz držav EU in njihovimi vrstniki iz VEd zastopajo in se zavzemajo za potrebe in interese mladih;

30. izkušnje, pridobljene s sodelovanjem z drugimi sosednjimi regijami, bi bilo treba upoštevati pri oblikovanju instrumentov za mladinsko sodelovanje z VEd;

ZATO POZIVAJO DRŽAVE ČLANICE IN KOMISIJO, NAJ V OKVIRU SVOJIH PRISTOJNOSTI:

31. spodbujajo mladinske izmenjave in programe mobilnosti za mlade in mladinske organizacije, vključno s prostovoljci, mladinskimi delavci, raziskovalci in tistimi, ki se ukvarjajo z mladimi, v EU in sosedskih državah, zlasti v VEd, in sicer z izmenjavo dobrih praks sodelovanja med organizacijami, ki so dejavne na mladinskem področju, tako da bo vsak mlad človek dobil priložnost za mobilnost in participacijo v Evropi;

32. zmanjšajo ovire za mobilnost in sodelovanje, med drugim s spodbujanjem učenja tujih jezikov, podporo zagotavljanju kakovostnih informacij na tem področju itd.;

33. v poročilu o mladih 2012 in nadaljnjih poročilih EU o mladih poročajo o področju ukrepanja „mladi in svet“;

34. preučijo rezultate študije o sodelovanju mladih v demokratičnem življenju v Evropi, ki bo končana leta 2012, s posebnim poudarkom na tem, kaj to lahko pomeni za mlade v EU in VEd, in se pogovorijo o pridobitvah raziskav v zvezi z mladimi in njihovo participacijo ter tako razširijo znanje o mladini;

35. razmišljajo o nadaljnji organizaciji izmenjavanja dobre prakse na področju mladinskih politik med VEd in

državami članicami EU, in sicer v sodelovanju s Svetom Evrope in drugimi mednarodnimi organizacijami, da bi spodbudili participacijo in mobilnost mladih;

POZIVAJO DRŽAVE ČLANICE, NAJ:

36. dejavno sodelujejo v večstranskih platformah za VzP, zlasti v platformi 4, namenjeni stikom med ljudmi, v okviru katere bi bilo mogoče podpreti razvoj pobud za mlade;

37. okrepijo medsektorsko sodelovanje med politikami različnih področij in pristojnimi organi ter se tako še naprej posvečajo vprašanju ovir pri dvosmerni mobilnosti mladih iz držav, zajetih v ES, na primer z iskanjem možnih rešitev za olajšanje izdajanje vizumov mladim iz VEd, kadar in kjer bi to bilo primerno;

38. izkoristijo sodelovanje s strukturami za informiranje mladih, kot sta Eurodesk in Evropska agencija za svetovanje in informiranje mladih (ERYICA), ter uporabijo Evropski center znanja za mladinsko politiko (EKCYIP) za spodbujanje možnosti za participacijo in mobilnost;

POZIVAJO KOMISIJO, NAJ:

39. brez poseganja v pogajanja o večletnem finančnem okviru vzdržuje in še izboljša vzhodno razsežnost v prihodnjih programih EU s področja mladine;

40. še naprej skrbi za sodelovanje na področju mladine med EU in državami VzP v okviru mladinskega programa VzP;

41. prilagodi Evropski mladinski portal, da bo dostopen in da bo služil vsem mladim po vsej Evropi, tudi v VEd;

42. v mejah svojih pristojnosti razmisli o razvoju pobude o evropski izkaznici *Youth on the Move* (mladi in mobilnost), v katero bodo zajeti mladi po vsej Evropi, tudi v VEd.

PRILOGA

Politično ozadje

- Direktiva Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 o pogojih za sprejem državljanov tretjih držav za namene študija, izmenjav učencev, neplačanega usposabljanja ali prostovoljnega dela.
 - Odločba Sveta z dne 27. novembra 2009 o evropskem letu prostovoljnih dejavnosti za spodbujanje aktivnega državljanstva (2011) (2010/37/ES).
 - Sklep št. 1719/2006/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. novembra 2006 o uvedbi programa Mladi v akciji za obdobje 2007–2013.
 - Sklepi Evropskega sveta (23. in 24. junij 2011), EUCO 23/11.
 - Resolucija Sveta z dne 27. novembra 2009 o prenovljenem okviru za evropsko sodelovanje na področju mladine (2010–2018) (UL C 311, 19.12.2009).
 - Priporočilo Sveta 14825/08 z dne 18. novembra 2008 o spodbujanju mobilnosti mladih prostovoljcev v Evropski uniji.
 - Sklepi Sveta z dne 19. novembra 2010 o pobudi „Mladi in mobilnost“ – celovit pristop za obvladovanje izzivov, s katerimi se srečujejo mladi (2010/C 326/05).
 - Priporočilo Sveta z dne 28. junija 2011 „Mladi in mobilnost“ – spodbujanje učne mobilnosti mladih (2011/C 199/01).
 - Resolucija Sveta z dne 19. maja 2011 o spodbujanju novih in učinkovitih oblik participacije vseh mladih v demokratičnem življenju v Evropi (2011/C 169/01).
 - Sporočilo Komisije z naslovom „EVROPA 2020 Strategija za pametno, trajnostno in vključujočo rast“, (COM(2010) 2020).
 - Skupno sporočilo visoke predstavnice Unije za zunanje zadeve in varnostno politiko ter Evropske komisije z naslovom „Nov odziv na spremembe v sosedstvu – pregled evropske sosedske politike (ESP)“ (COM(2011) 303).
 - Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu z dne 3. decembra 2008 z naslovom „Vzhodno partnerstvo“ (COM(2008) 823).
 - Skupno sporočilo Evropskemu svetu, Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Partnerstvo za demokracijo in skupno blaginjo z državami južnega Sredozemlja“ (COM(2011) 200).
-

Sklepi Sveta o varstvu otrok v digitalnem svetu

(2011/C 372/04)

SVET EVROPSKE UNIJE,

OB OPOZARJANJU na politično ozadje tega vprašanja, ki je navedeno v Prilogi k tem sklepom,

POZDRAVLJA:

— Poročilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij o uporabi Priporočila Sveta z dne 24. septembra 1998 o zaščiti mladoletnikov in človekovega dostojanstva ⁽¹⁾ ter Priporočila Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o varstvu mladoletnikov in človeškega dostojanstva ter o pravici do odgovora v zvezi s konkurenčnostjo evropske avdiovizualne industrije in industrije spletnih informacijskih storitev ⁽²⁾ – O ZAŠČITI OTROK V DIGITALNEM SVETU ⁽³⁾; zlasti ker obravnava trenutne izzive pri varstvu mladoletnikov v spletnih in digitalnih medijih;

JE SEZNANJEN:

— s predlogom uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi instrumenta za povezovanje Evrope ⁽⁴⁾;

POUDARJA NASLEDNJE:

1. če hočemo kar najbolj izkoristiti možnosti avdiovizualnih medijev in interneta, mora biti medijsko okolje varno za mladoletnike in temeljiti na načelih človekovega dostojanstva, varnosti in spoštovanja zasebnosti;
2. z medijskim opismenjevanjem in ozaveščanjem je mogoče znatno izboljšati digitalno znanje otrok, staršev in učiteljev ter jih usposobiti za preudarno pristopanje k avdiovizualnim in spletnim vsebinam; zaradi hitrega razvoja digitalnega okolja pa je treba okrepiti prizadevanja na tem področju;
3. ukrepi proti nezakonitim spletnim vsebinam, kot je otroška pornografija, so drugačni od ukrepov, namenjenih preprečevanju, da bi mladoletniki prišli v stik s škodljivimi spletnimi vsebinami;

4. pomembno je, da se države članice, Komisija, avdiovizualna industrija in ponudniki spletnih storitev zavedajo novih izzivov pri varstvu mladoletnikov in krepitevi njihovega položaja, ki so povezani z razvojem avdiovizualnih in spletnih informacijskih storitev, pa tudi instrumentov, ki so na voljo za reševanje teh izzivov;

5. čeprav države članice dejavno izvajajo različne ukrepe za boljše varstvo in usposobljenost mladoletnikov, smo še vedno zaskrbljeni, da sta raven varstva in medijska pismenost v splošnem nezadostni ter da nekateri od teh ukrepov nimajo kontinuitete;

SE ZAVEDA NASLEDNJEGA:

1. neodvisnost medijev je treba spoštovati, mediji pa imajo tudi bistveno vlogo pri ozaveščanju, varstvu in usposabljanju mladoletnikov v digitalnem svetu;
2. države članice na različne načine varujejo mladoletnike in spodbujajo razvoj dobrih praks in standardov v medijih, tako da sta samo- in soregulacija samo dve od več možnih rešitev;
3. učinkovita uporaba tehničnih rešitev (kot so filtriranje, sistemi za preverjanje starosti, orodja za starševski nadzor), ki sicer same po sebi niso dovolj, bi lahko zelo pomagala pri prizadevanjih, da bi imeli mladoletniki dostop do vsebin, ki so primerne njihovi starosti;
4. ozaveščanje in medijsko opismenjevanje sta se pokazala za pomembni orodji pri usposabljanju otrok, da se izognejo morebitnim nevarnostim v digitalnem svetu;
5. Program za varnejši internet in projekti, ki se financirajo v okviru tega programa, kot sta EU Kids Online ⁽⁵⁾ in INSAFE ⁽⁶⁾, dragoceno prispevajo k ozaveščanju in raziskovanju;
6. med mladoletniki so vse bolj priljubljena družabna omrežja, ki nudijo veliko priložnosti pri izobraževanju in v zasebnem življenju, vendar so lahko z njimi povezane tudi nevarnosti;

⁽¹⁾ UL L 270, 7.10.1998, str. 48.

⁽²⁾ UL L 378, 27.12.2006, str. 72.

⁽³⁾ 14268/11 + ADD 1 – COM(2011) 556 konč., SEC(2011) 1043 konč.

⁽⁴⁾ COM(2011) 665.

⁽⁵⁾ www.eukidsonline.net

⁽⁶⁾ Evropska mreža centrov osveščanja (www.safeinternet.org).

7. predvsem po zaslugi prostovoljne zavezanosti ponudnikov storitev in vsebin so bili uvedeni ukrepi za prepoved nezakonitih in obravnavo škodljivih vsebin, ki so se izkazali za uspešne pri zagotavljanju večje varnosti mladoletnikov v digitalnem svetu;
8. službe za prijavo nezakonitih spletnih vsebin (dežurni telefon ⁽¹⁾) lahko podpirajo odkrivanje in preganjanje nezakonitih vsebin ter spodbujajo potrošnike k prijavi takih internetnih vsebin;
9. Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah vsebuje določbe o varstvu mladoletnikov tako pri uporabi linearnih kot tudi nelinearnih avdiovizualnih medijskih storitev;

POZIVA DRŽAVE ČLANICE, NAJ OB USTREZNEM SPOŠTOVANJU SVOBODE IZRAŽANJA:

1. nadaljujejo prizadevanja za varstvo mladoletnikov s spodbujanjem pogostih kampanj za boljšo ozaveščenost otrok, staršev, učiteljev in ostalih, ki delajo z otroki, ter z opozarjanjem na doslednost pri poučevanju o internetni varnosti in medijskem opismenjevanju pa tudi v institucijah za skrb za majhne otroke in njihovo izobraževanje;
2. spodbujajo ponudnike spletnih medijskih vsebin ter ponudnike internetnih storitev, družabnih omrežij in spletnih forumov za razpravo, da so pri zasnovi svojih storitev zavezani varstvu mladoletnikov ter da naj razvijajo in uveljavljajo ustrezne kodekse ravnanja;
3. spodbujajo razvoj in označevanje kakovostnih ter ustreznih vsebin za mladoletnike in dostop do njih;
4. spodbujajo uporabo primernih tehnoloških orodij za varstvo mladoletnikov (npr. posebni iskalniki, starševski nadzor) in zagotovijo, da bodo takšna orodja široko dostopna in uporabniku prijazna;
5. spremljajo veljavne ukrepe proti nezakonom in škodljivim vsebinam, da bi zagotovile njihovo učinkovitost;
6. spodbujajo večjo in pogostejšo uporabo samoregulativnih sistemov za ocenjevanje (npr. PEGI in PEGI Online) za spletne pa tudi druge videoigre ter bolj dosledno upoštevanje starostnih ocen na maloprodajnem trgu, da se spletne in druge videoigre ne bi prodajale otrokom, ki so zanje premladi;
7. okrepijo sodelovanje glede nezakonitih in škodljivih spletnih vsebin iz drugih držav članic ali iz držav izven EU, na primer s sporazumi s tretjimi državami pri nezakonitih vsebinah in z uporabo najboljših praks pri škodljivih vsebinah;

8. do leta 2013 uvedejo dežurne telefone za prijavo nezakonitih spletnih vsebin ⁽²⁾, izboljšajo njihovo učinkovitost, npr. s spodbujanjem izmenjave dobrih praks pri komuniciranju z organi pregona, povečajo njihovo prepoznavnost in olajšajo dostopnost za internetne uporabnike in jih pozorno spremljajo;

POZIVA ZAINTERESIRANE STRANI, NAJ:

1. poskrbijo, da bodo uporabniki in po potrebi javni organi še bolj sodelovali s predstavniki avdiovizualne industrije in ponudniki spletnih storitev pri pripravi ali pregledu samoregulativnih ukrepov (kodeksov ravnanja) in njihovem spremljanju;
2. upoštevajo smernice, kot so „Načela EU za varnejše družabno mreženje“, jih dosledno izvajajo in spremljajo njihovo izvajanje ter poskrbijo, da se bodo za otroke, ki se vključujejo v družabna omrežja, pogosteje uporabljale nastavitve, skladne s konceptom „vgrajena zasebnost“, ter tako zavarujejo mladoletnike;
3. izpopolnijo in uvedejo samoregulativne sisteme, ki so pri zasnovi storitev in orodij, ki so na voljo uporabnikom, popolnoma zavezani varstvu mladoletnikov, ter razvijejo in uveljavijo kodekse ravnanja za varstvo mladoletnikov in jih tudi spoštujejo;
4. razvijejo vseevropski kodeks ravnanja za prodajo videoiger mladoletnikom, pri čemer v celoti upoštevajo nacionalne predpise na tem področju;

POZIVA KOMISIJO, NAJ:

1. nadgradi sedanje financiranje in ukrepe na tem področju, ki se izvajajo predvsem s programom za varnejšo uporabo interneta, da bi zgradili primerno infrastrukturo in storitve na evropski ravni za izmenjavo virov in orodij za varstvo mladoletnikov in krepitev položaja otrok, staršev, učiteljev in drugih skrbnikov pri varni in odgovorni uporabi interneta in novih tehnologij;
2. razmisli, da bi ob sodelovanju držav članic z zainteresiranimi stranmi začela dialog o nadaljnjem ukrepanju po poročilu Komisije o izvajanju priporočil na tem področju iz leta 1998 in 2006;
3. upošteva dognanja iz poročila Komisije o izvajanju priporočil za varstvo mladoletnikov iz leta 1998 in 2006 pri prihodnjih pobudah o varstvu mladoletnikov, zlasti na področju spletnih medijev;

⁽¹⁾ Kot je INHOPE (Mednarodno združenje spletnih prijavnih točk).

⁽²⁾ 40. ukrep Evropske digitalne agende.

POZIVA DRŽAVE ČLANICE IN KOMISIJO, NAJ V OKVIRU SVOJIH PRISTOJNOSTI:

1. pomagajo organom pregona izboljšati postopke za odkrivanje, prijavo in odstranjevanje spletnih strani, ki vsebujejo ali razširjajo otroško pornografijo, tako da po potrebi zagotovijo ustrezne finančne in človeške vire ter usposabljanje zaposlenih ⁽¹⁾;
2. si z raziskavami prizadevajo za boljše razumevanje pozitivnih in negativnih posledic uporabe spletnih in digitalnih medijev, tudi videoiger, za otroke;
3. v šolah in institucijah za skrb za majhne otroke in njihovo izobraževanje spodbujajo ozaveščanje in poučevanje o varnosti pri uporabi interneta;
4. spodbujajo medijsko opismenjevanje in digitalno znanje kot ključne kompetence za vseživljenjsko učenje ⁽²⁾ tako na šolah kot zunaj njih;
5. posodobijo delo in okrepijo uresničevanje smernic za kakovostne spletne vsebine za otroke v okviru javno-zasebnih partnerstev ter s spodbujanjem dejavnosti za medijsko opismenjevanje;
6. spodbujajo večjo skladnost sistemov za starostno ocenjevanje in razvrščanje vsebin, ki jih uporabljajo države članice, po vsej Evropi, a dopustijo razlike med državami članicami, ki izhajajo iz kulture.

⁽¹⁾ Glej predlog direktive Evropskega parlamenta in Sveta o boju proti spolni zlorabi in spolnemu izkoriščanju otrok ter otroški pornografiji, ki razveljavlja Okvirni sklep 2004/68/PNZ (PE-CONS 51/11).

⁽²⁾ Glej Priporočilo 2006/962/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o ključnih kompetencah za vseživljenjsko učenje.

PRILOGA

Politično ozadje

Svet ob sprejetju teh sklepov opozarja zlasti na:

- Sporočilo Komisije z dne 19. maja 2010 „Evropska digitalna agenda“ ⁽¹⁾, v katerem je poudarjeno, da je „krepitev varovanja v digitalni družbi [...] skupna odgovornost posameznikov in zasebnih ter javnih organov tako doma kot po vsem svetu“, in sklepe Sveta z dne 31. maja 2010 o evropskem programu za digitalne tehnologije ⁽²⁾,
- Direktivo 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) ⁽³⁾,
- Sporočilo Komisije z dne 22. aprila 2008 o varstvu potrošnikov, zlasti mladoletnih, pri uporabi videoiger ⁽⁴⁾,
- Sklep št. 1351/2008/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o vzpostavitvi večletnega programa Skupnosti za zaščito otrok, ki uporabljajo internet in druge komunikacijske tehnologije ⁽⁵⁾,
- sklepe Sveta z dne 27. novembra 2009 o medijski pismenosti v digitalnem okolju ⁽⁶⁾, s katerimi je Svet odgovoril na priporočilo Komisije z dne 20. avgusta 2009 o medijski pismenosti v digitalnem okolju za konkurenčnejšo avdio-vizualno industrijo in industrijo vsebin ter vključujočo družbo znanja ⁽⁷⁾,
- sklepe Sveta z dne 22. maja 2008 o evropskem pristopu k medijski pismenosti v digitalnem okolju ⁽⁸⁾,
- Sporočilo Komisije z dne 20. decembra 2007 – Evropski pristop k medijski pismenosti v digitalnem okolju ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ 9981/1/10 – COM(2010) 245 konč./2.

⁽²⁾ Dok. 10130/10.

⁽³⁾ UL L 95, 15.4.2010, str. 1.

⁽⁴⁾ 8805/08 – COM(2008) 207 konč.

⁽⁵⁾ UL L 348, 24.12.2008, str. 118.

⁽⁶⁾ UL C 301, 11.12.2009, str. 12.

⁽⁷⁾ UL L 227, 29.8.2009, str. 9.

⁽⁸⁾ UL C 140, 6.6.2008, str. 8.

⁽⁹⁾ COM(2007) 833 konč.

Sklepi Sveta o kulturnih in ustvarjalnih kompetencah in njihovi vlogi pri oblikovanju intelektualnega kapitala Evrope

(2011/C 372/05)

SVET EVROPSKE UNIJE –

OB SKLICEVANJU NA:

— priporočilo Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o ključnih kompetencah za vseživljensko učenje ⁽¹⁾,

— sklepe Sveta z dne 22. maja 2008 o medkulturnih zmožnostih ⁽²⁾,

— sklepe Sveta z dne 27. novembra 2009 o spodbujanju ustvarjalne generacije: razvoj ustvarjalnosti in inovativne sposobnosti otrok in mladih s kulturnim izražanjem in širšim dostopom do kulture ⁽³⁾,

— sklep Sveta z dne 21. oktobra 2010 o smernicah za politike zaposlovanja držav članic ⁽⁴⁾, zlasti na osmo smernico,

— sklepe Sveta o vodilni pobudi iz strategije Evropa 2020 – Unija inovacij: spodbujanje preobrazbe Evrope z inovacijami v hitro spreminjajočem se svetu (2010) ⁽⁵⁾,

— priporočilo Sveta z dne 28. junija 2011 o politikah za zmanjševanje osipa ⁽⁶⁾,

— sklepe Sveta o prispevku kulture k izvajanju strategije Evropa 2020 (2011) ⁽⁷⁾,

— dodatno politično podlago iz Priloge I k tem sklepom ter najboljše prakse in dokaze, predstavljene na konferenci „Kompetence v kulturi“ (Varšava, 18.–20. julij 2011) ⁽⁸⁾ –

MENI, DA:

kulturne in ustvarjalne kompetence vsebujejo ključne kompetence kulturne zavesti in izražanja ⁽⁹⁾ ter medkulturnih zmožnosti ⁽¹⁰⁾.

POUDARJA NASLEDNJE:

— kulturne in ustvarjalne kompetence vključujejo sposobnost doseganja, uporabe in uvedbe sprememb v kulturi in so zato ključne za razvijanje različnih kultur v Evropi ter za ohranjanje in zaščito njihovega bogastva,

— ključna kompetenca „kulturna zavest in izražanje“ ima pomembno vlogo v vseživljenjskem učenju, kot pomembna prečna kompetenca pa je bistvena za pridobivanje drugih ključnih kompetenc za vseživljensko učenje,

— države članice podpirajo kulturne in ustvarjalne kompetence z različnimi pobudami in programi, ki prispevajo k doseganju ciljev raznovrstnih politik,

— vendar je za okrepljeno medsektorsko sodelovanje treba vzpostaviti okvirne pogoje, ki so bolj naklonjeni razvoju učinkovitejših ustvarjalnih partnerstev ⁽¹¹⁾.

STRINJA SE, DA so kulturne in ustvarjalne kompetence temelj ustvarjalnosti in inovativnosti, kar krepi pametno, trajnostno in vključujočo rast, saj lahko kompetence prispevajo k:

— oblikovanju intelektualnega kapitala ⁽¹²⁾, ki je vse bolj priznan kot nov vir rasti in konkurenčnosti v Evropi,

⁽¹⁾ UL L 394, 30.12.2006, str. 10.

⁽²⁾ UL C 141, 7.6.2008, str. 14.

⁽³⁾ UL C 301, 11.12.2009, str. 9.

⁽⁴⁾ UL L 308, 24.11.2010, str. 46.

⁽⁵⁾ Dok. 17165/10.

⁽⁶⁾ UL C 191, 1.7.2011, str. 1.

⁽⁷⁾ UL C 175, 15.6.2011, str. 1.

⁽⁸⁾ <http://competencesinculture.pl/en/>

⁽⁹⁾ „Spoštovanje pomena kreativnega izražanja zamisli, izkušenj in čustev v različnih medijih, vključno z glasbo, upodabljačimi umetnostmi, literaturo in vizualnimi umetnostmi.“ Priporočilo 2006/962/ES o ključnih kompetencah za vseživljensko učenje dodatno opredeljuje bistveno znanje, spretnosti in odnose, povezane s to kompetenco.

⁽¹⁰⁾ „Za medkulturne zmožnosti so še posebej pomembna znanja, spretnosti in odnosi, povezani z naslednjimi ključnimi zmožnostmi: sporazumevanje v tujih jezikih, družbene in državljanske sposobnosti ter kulturna zavest in izražanje.“ (Sklepi Sveta z dne 22. maja 2008 o medkulturnih zmožnostih.)

⁽¹¹⁾ „Ustvarjalna partnerstva med kulturo in drugimi področji, na primer izobraževanjem in usposabljanjem, poslovnim svetom, področjem raziskav ali javnim sektorjem, omogočajo prenos ustvarjalnih kompetenc s področja kulture na druga področja.“ (Vir: sklepi o delovnem načrtu za področje kulture 2011–2014.)

⁽¹²⁾ Intelektualni kapital lahko opredelimo kot skupek neopredmetenih sredstev ljudi, podjetij, skupnosti, regij in institucij; ob ustrezni uporabi lahko postane vir sedanje in prihodnje blaginje države. Intelektualni kapital vključuje socialni, človeški in strukturni kapital ter kapital odnosov.

- vsem oblikam inovacij, zlasti netehnološkim in socialnim inovacijam ⁽¹⁾ zaradi svojega vpliva na proizvodnjo in povpraševanje ter na oblikovanje, proizvodnjo in tržni uspeh inovativnih izdelkov in storitev,
- razvoju – in optimizaciji učinka prelivanja – kulturnih in ustvarjalnih dejavnosti, kakor se kažejo v kompetencah umetnikov in ustvarjalcev ter občinstva in potrošnikov,
- izobraževanju, usposabljanju in pripravi na poklice, vključno s tistimi, v katerih so potrebne visoke kvalifikacije in socialne spretnosti, k večji zaposljivosti v vseh življenjskih obdobjih ter k učinkovitemu delovanju in razvijanju podjetij,
- k večji splošni uspešnosti v izobraževanju, k manjšemu osipu in boljšim možnostim za socialno vključevanje, saj znatno vplivajo na motivacijo in socializacijo ter učencem omogočajo odkrivanje in razvijanje njihovih talentov.

POZIVA DRŽAVE ČLANICE, NAJ:

- krepijo zavest in priznavanje ustreznih ukrepov ter širijo najboljšo prakso med oblikovalci politik, kulturnimi in izobraževalnimi organi, podjetji in nevladnimi organizacijami na nacionalni, regionalni in lokalni ravni o vlogi, ki bi jo lahko imelo razvijanje kulturnih in ustvarjalnih kompetenc – še posebej ključne kompetence kulturne zavesti in izražanja –, zlasti pri:
 - pridobivanju drugih ključnih kompetenc za vseživljenjsko učenje,
 - zmanjšanju osipa,
 - večanju zaposljivosti in produktivnosti z vidika vseživljenjskega učenja,
 - doseganju ciljev strateškega okvira za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju („ET 2020“), zlasti njegovega četrtega strateškega cilja ⁽²⁾,
 - spodbujanju ustvarjalnosti in inovacij, zlasti netehnoloških inovacij,
 - oblikovanju učinkovitih mladinskih politik,

⁽¹⁾ „Pri socialnih inovacijah je treba preučiti domiselnost dobrodelnih organizacij, združenj in socialnih podjetnikov, ki poskušajo najti nove načine za izpolnjevanje socialnih potreb, ki jih trg ali javni sektor ne izpolnjujeta ustrezno, da bi bile mogoče spremembe vedenjskih vzorcev, ki so potrebne v boju proti pomembnim družbenim izzivom.“ (Vir: sporočilo Komisije o vodilni pobudi „Unija inovacij“.)

⁽²⁾ Strateški cilj 4: krepitev ustvarjalnosti in inovativnosti, vključno s podjetništvom, na vseh ravneh izobraževanja in usposabljanja.

- doseganju ciljev v zvezi s politikami na področju predšolskega izobraževanja in varstva,
- krepitvi socialne kohezije in vključevanju različnih ciljnih skupin,
- spodbujanju vedenj, ki pozitivno vplivajo na družbeno in poklicno življenje, prispevajo k boljši kakovosti življenja, omogočajo boljše socialno vključevanje in spodbujajo sonaraven način življenja,
- na najustreznejši ravni sprejmejo ukrepe za nastanek ustvarjalnih partnerstev za razvoj kulturnih in ustvarjalnih kompetenc,
- vprašanja v zvezi s socialnim in ekonomskim razvojem rešujejo z boljšo preučitvijo metodologije dolgoročnih programov kulturnih in izobraževalnih organov ter nevladnih organizacij, tudi znotraj poskusnih izobraževalnih okvirov, katerih namen je narediti šole bolj privlačne in bolje motivirati učence.

POZIVA KOMISIJO, NAJ:

pri izvajanju sedanjih in prihodnjih ukrepov in programov ter brez poseganja v razprave o prihodnjem večletnem finančnem okviru:

- podpira ustvarjalna partnerstva, ki spodbujajo kulturne in ustvarjalne kompetence,
- upošteva posebne potrebe in pomen spodbujanja malih in mikropodjetij, ki se ukvarjajo s kulturnimi in ustvarjalnimi dejavnostmi, zlasti novo ustanovljenih in tistih, ki jih vodijo mladi podjetniki,
- bolj spodbuja mobilnost in čezmejno usposabljanje (in usposabljanje za vodje usposabljanj) o razvijanju sodelovanja med umetnostjo in izobraževanjem za umetnike, učitelje, mladinske delavce, mladinske voditelje in prostovoljce,
- redno zagotavlja informacije o raziskavah in študijah, ki so pomembne za evropsko kulturno sodelovanje in potekajo v okviru raziskovalnih in inovacijskih programov EU,
- pri izvajanju vodilne pobude „Unija inovacij“, vključno z Evropskim forumom o dejavnostih, usmerjenih v prihodnost, obravnava kulturne in ustvarjalne kompetence kot dejavnik pri sedanjih družbenih izzivih, razvijanju intelektualnega kapitala Evrope in socialnih inovacij,

— v sodelovanju z državami članicami preuči, kako izboljšati obstoječe kazalnike o izobraževanju, pri čemer naj posebno pozornost nameni ustvarjalnosti, inovativnosti in podjetništvu ⁽¹⁾,

da se okrepijo razvoj kulturnih in ustvarjalnih kompetenc ter njihovi pozitivni učinki.

POZIVA DRŽAVE ČLANICE IN KOMISIJO, NAJ V OKVIRU SVOJIH PRISTOJNOSTI in brez poseganja v razprave o prihodnjem večletnem finančnem okviru:

— izboljšajo vključevanje in priznavanje potenciala kulturne zavesti in izražanja na področju vseživljenjskega učenja, mladinske politike in programov, vključno s prizadevanji za širše priznavanje takšnih kompetenc, pridobljenih v okviru neformalnega in priložnostnega učenja,

— dajo večjo prednost medkulturnemu učenju in ustvarjalnim partnerstvom pri njihovem sodelovanju s tretjimi državami, zlasti v programih za mlade,

— v celoti izkoristijo obstoječe informacijske mreže za boljše obveščanje o uspešnih dejavnostih, ki spodbujajo kulturne in ustvarjalne kompetence mladih,

— vključijo prispevek kulturnih in ustvarjalnih kompetenc kot podlago za trajnostna delovna mesta in socialne inovacije, da bi v celoti izkoristili možnosti, ki jih ponujata vodilna pobuda „Unija inovacij“ in Evropski socialni sklad,

— po potrebi dodatno okrepijo kulturno infrastrukturo ⁽²⁾, in sicer z vlaganjem vanjo, tudi s sredstvi iz Evropskega sklada za regionalni razvoj,

— opravijo več raziskav, da bi preučile možni in dejanski vpliv kulturnih in ustvarjalnih kompetenc na politične ukrepe iz prve točke pod „Poziva države članice, naj“,

— zagotavljajo, da bodo strokovne skupine za kulturo, izobraževanje in druga področja, vključno s skupinami za odprto metodo koordinacije, sprejele ukrepe iz Priloge II k tem sklepom,

— prispevajo k poročilu o napredku odprte metode koordinacije v okviru poročila o mladih za leto 2012, ki ocenjuje prvo triletno delovno obdobje Strategije EU za mlade, in k nadaljnjim poročilom s področja ustvarjalnosti in kulture,

— izmenjujejo informacije o dejanskem vplivu teh sklepov Sveta, zlasti v okviru končnega poročanja o rezultatih delovnega načrta za področje kulture 2011–2014.

⁽¹⁾ Glej odstavek 4 na strani 6 sklepov Sveta z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju.

⁽²⁾ Kulturna infrastruktura je v svoji fizični in digitalni razsežnosti osnova za kulturno participacijo in dejavnosti. Taki primeri so: galerije, muzeji, gledališča, kulturni centri, knjižnice, večnamenski prostori ter njihove virtualne ustreznice v digitalnem okolju.

PRILOGA I

Dodatna politična podlaga:

- sklepi Sveta z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju („ET 2020“) ⁽¹⁾,
- priporočilo Sveta z dne 13. julija 2010 o širših smernicah ekonomskih politik držav članic in Unije, zlasti četrta smernica ⁽²⁾,
- sklepi Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o delovnem načrtu za področje kulture 2011–2014 ⁽³⁾,
- sklepi Sveta z dne 19. novembra 2010 o dostopu mladih do kulture ⁽⁴⁾,
- resolucija Sveta z dne 21. novembra 2008 o evropski strategiji za večjezičnost ⁽⁵⁾,
- sklepi Sveta z dne 12. maja 2009 o kulturi, ki spodbuja ustvarjalnost in inovacije ⁽⁶⁾,
- resolucija Sveta z dne 27. novembra 2009 o prenovljenem okviru za evropsko sodelovanje na področju mladine (2010–2018) ⁽⁷⁾,
- končno poročilo delovne skupine o sinergijah med kulturo in izobraževanjem, predvsem izobraževanjem na področju umetnosti ⁽⁸⁾,
- sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – Vodilna pobuda iz strategije Evropa 2020: Unija inovacij ⁽⁹⁾,
- sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – Program za nova znanja in spretnosti ter delovna mesta: evropski prispevek k polni zaposlenosti ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.

⁽²⁾ UL L 191, 23.7.2010, str. 28.

⁽³⁾ UL C 325, 2.12.2010, str. 1.

⁽⁴⁾ UL C 326, 3.12.2010, str. 2.

⁽⁵⁾ UL C 320, 16.12.2008, str. 1.

⁽⁶⁾ Dok. 8749/1/09 REV 1.

⁽⁷⁾ UL C 311, 19.12.2009, str. 1.

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/culture/key-documents/doc/MOCedu_final_report_en.pdf

⁽⁹⁾ Dok. 14035/10.

⁽¹⁰⁾ Dok. 17066/1/10 REV 1.

PRILOGA II

Posebni ukrepi, ki jih je treba sprejeti v zvezi s strokovnimi skupinami, vključno s skupinami za odprto metodo koordinacije:

- prihodnja skupina za odprto metodo koordinacije, zadolžena za spodbujanje ustvarjalnih partnerstev ⁽¹⁾, bo upoštevala ustvarjalna partnerstva, ki naj bi spodbujala kulturno zavest in izražanje, ter njihov prispevek k uspešnosti okvira ET 2020,
- prihodnja skupina za odprto metodo koordinacije, zadolžena za razvijanje ključne kompetence „kulturna zavest in izražanje“ ⁽²⁾, bo upoštevala te sklepe v okviru pridobivanja drugih ključnih kompetenc za vseživljenjsko učenje in zmanjševanja osipa,
- obe navedeni skupini bosta svoje zaključke posredovali ustreznim skupinam na drugih področjih, med drugim skupinam, pristojnim za „priznavanje priložnostnega učenja“, „učenje učenja“ in „ustvarjalnost“, „državlanske spretnosti“ in „dejavno državljanstvo“, „medijsko pismenost“, „uporabo IKT v izobraževanju“, „izobraževanje za podjetništvo“ in „osip“, ter karseda z njimi sodelovali prek izmenjave poročil sej in prek srečanj predsednikov,
- vse pristojne skupine so pomembna točka za širjenje najboljših praks in rezultatov raziskav, opravljenih na tem področju na ravni držav članic in EU ravni.

⁽¹⁾ Delovni načrt za področje kulture 2011–2014, prednostna naloga C.

⁽²⁾ Delovni načrt za področje kulture 2011–2014, prednostna naloga A.

Sklepi Sveta o vlogi prostovoljnih dejavnosti v športu pri spodbujanju aktivnega državljanstva

(2011/C 372/06)

SVET EVROPSKE UNIJE –

OB SKLICEVANJU NA:

- Skupno izjavo Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 5. maja 2003 o „športu kot družbeni vrednoti mladih“ ⁽¹⁾.
- Odločbo Sveta 2010/37/ES z dne 27. novembra 2009 o evropskem letu prostovoljnih dejavnosti za spodbujanje aktivnega državljanstva ⁽²⁾, v kateri so poudarjeni naslednji cilji:
 - vzpostavljanje ugodnega in spodbudnega okolja za prostovoljstvo v EU,
 - okrepitev pristojnosti prostovoljnih organizacij in izboljšanje kakovosti prostovoljstva,
 - nagrajevanje in priznavanje prostovoljnih dejavnosti,
 - krepitev ozaveščenosti o vrednosti in pomembnosti prostovoljstva.
- Sklepe Sveta z dne 18. novembra 2010 o vlogi športa kot sredstvu in vzpodbudi za dejavno socialno vključevanje ⁽³⁾.
- Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z naslovom „Razvijanje evropske razsežnosti v športu“ ⁽⁴⁾ in študijo iz leta 2010 o prostovoljstvu v Evropski uniji, ki dokazujeta, da je prostovoljstvo v športu po vsej EU zelo raznoliko, natančneje opisujeta pravno ureditev in vire financiranja ter poudarjata potrebo po usposabljanju prostovoljcev.
- Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij o politikah EU in prostovoljstvu: „Priznavanje in spodbujanje čezmejnih prostovoljnih dejavnosti v EU“ ⁽⁵⁾.

- Resolucijo Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 20. maja 2011 o delovnem načrtu Evropske unije za šport za obdobje od 2011 do 2014 ⁽⁶⁾.
- Sklepe Sveta z dne 3. oktobra 2011 o vlogi prostovoljnih dejavnosti v socialni politiki ⁽⁷⁾.
- Konferenco strokovnjakov z naslovom „Od prostovoljstva do vodilnega položaja v športu“, ki je bila 13. in 14. septembra 2011 v Varšavi na Poljskem, njene osrednje teme pa so bile:
 - zapuščina, dediščina in izkušnje večjih športnih dogodkov ter kako lahko te uporabimo v vsakodnevnih prostovoljnih dejavnostih v športu,
 - možnosti uporabe obstoječih skupin prostovoljcev v postopku zaposlovanja osebja za prihodnje športne dogodke,
 - nujnost podpore priznavanju in potrjevanju prostovoljnih dejavnosti v športu,
 - nujnost spodbujanja vzajemnega učenja in izmenjave najboljših praks –

PRIZNAVA, DA:

1. ob ustreznem upoštevanju posebnih razmer v vsaki državi članici in vseh oblik prostovoljstva izraz „prostovoljne dejavnosti“ pomeni vse oblike prostovoljnih dejavnosti, bodisi formalne, neformalne ali priložnostne, ki jih oseba opravlja po svoji svobodni volji in izbiri in na podlagi lastne motiviranosti in ne zaradi finančnega dobička. Takšne dejavnosti koristijo posameznemu prostovoljcu, skupnostim in družbi kot celoti. Z njimi se lahko posamezniki in združenja odzovejo na človeške, družbene, medgeneracijske ali okoljske potrebe in skrb, pogosto pa so namenjene podpori neprofitnih pobud organizacij ali skupnosti ⁽⁸⁾;

⁽¹⁾ UL C 134, 7.6.2003, str. 5.⁽²⁾ UL L 17, 22.1.2010, str. 43.⁽³⁾ UL C 326, 3.12.2010, str. 5.⁽⁴⁾ COM(2011) 12 konč.⁽⁵⁾ COM(2011) 568 konč.⁽⁶⁾ UL C 162, 1.6.2011, str. 1.⁽⁷⁾ Dok. 14061/1/11 REV 1.⁽⁸⁾ Glej opombo 2.

2. se morajo prostovoljne dejavnosti jasno ločevati od zaposlitve in je nikakor ne bi smele nadomeščati ⁽¹⁾. Prostovoljne dejavnosti ne bi smele ustvarjati razlik med spoloma pri plačnem in neplačnem delu in zaposlenih ne smejo napelevati h krajšanju delovnega časa ali umiku s trga dela;
3. prostovoljne dejavnosti ne morejo nadomestiti splošne odgovornosti države, da zagotavlja in omogoča ekonomske, socialne in kulturne pravice;
4. mora za prostovoljne dejavnosti, da bi zagotovili pravno državo in dosledno spoštovanje integritete posameznika, veljati obstoječa zakonodaja, dejavnosti pa morajo v celoti spoštovati univerzalne in temeljne pravice in svoboščine.

OB UPOŠTEVANJU, DA:

1. je šport največje gibanje civilne družbe v EU. Neprofitne dejavnosti in strukture, ki temeljijo na prostovoljnih dejavnostih, so temeljni pogoj za zagotavljanje športnih dejavnosti v večini držav članic;
2. so prostovoljne dejavnosti v športu ena najprivlačnejših in najpriljubljenejših oblik družbene dejavnosti v Evropi in del družbene dediščine športa. Organizacija športnih dogodkov, tudi tistih, ki jih organizirajo poklicni in komercialni športni organi, ter vsakodnevne športne dejavnosti so v mnogih državah članicah odvisne od prostovoljcev in prostovoljnih dejavnosti;
3. prostovoljne dejavnosti v športu prispevajo k aktivnemu državljanstvu in vključevanju državljanov iz različnih okolij, saj prek univerzalnega jezika športa prispevajo k boljšemu razumevanju in spoštovanju, pa tudi k uveljavljanju osnovnih vrednot in načel Evropske unije: solidarnosti, trajnostnega razvoja, človeškega dostojanstva, enakosti in subsidiarnosti, s čimer se spodbuja evropska identiteta;
4. si s sodelovanjem v prostovoljnih dejavnostih v športu državljani pridobijo nova znanja in spretnosti, kar med drugim pozitivno vpliva na njihovo zaposljivost in krepitev občutka pripadnosti družbi, lahko pa spodbudi tudi družbene spremembe;
5. lahko prostovoljne dejavnosti v športu z razvojem socialnih mrež, ki temeljijo na zaupanju in sodelovanju, prispevajo k rasti in krepitvi družbenega kapitala;

⁽¹⁾ Resolucija Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta z dne 16. maja 2007, o uresničevanju skupnih ciljev na področju prostovoljnih dejavnosti mladih (UL C 241, 20.9.2008, str. 1).

6. prostovoljne dejavnosti v športu na podlagi vrednot, ki se razvijajo prek športa, spodbujajo pozitivno naravnost družbe. Takšne vrednote so:

- poštena igra,
- skupinsko delo,
- vztrajnost,
- odgovornost,
- vodstvo,
- strpnost,
- spoštovanje drugih in
- sposobnost premagovanja ovir;

7. ima športni sektor skupaj s prostovoljnimi dejavnostmi v športu merljivo ter precejšnjo gospodarsko in družbeno vrednost za nacionalna gospodarstva, saj nudi možnosti za spodbujanje rasti in stopenj zaposlenosti v vsej Evropski uniji;
8. s spodbujanjem razvijanja prostovoljnih dejavnosti v športu prispevamo k uresničevanju ciljev Evropskega leta prostovoljnih dejavnosti 2011, k nadaljnjemu izpolnjevanju ciljev Evropskega leta boja proti revščini in socialni izključenosti 2010, pa tudi k ciljem Evropskega leta aktivnega staranja 2012;
9. so lahko prostovoljne dejavnosti v športu vzgib za razvoj in spodbujanje telesne dejavnosti na vseh ravneh, kar prispeva k boljšemu počutju državljanov in k manjši razširjenosti bolezni, povezanih z življenjskim slogom;
10. prostovoljne dejavnosti v športu znatno prispevajo k mobilnosti državljanov, zlasti s pridobivanjem kompetenc in bogatenjem izkušenj v okviru dejavnosti, povezanih s športom v drugih državah članicah, ter z razvijanjem evropske identitete in širjenjem vrednot EU prek njenih meja;
11. lahko prostovoljne dejavnosti v športu z večjo mobilnostjo in z dejavnostmi, ki prispevajo k večji zaposljivosti in boljšemu javnemu zdravju ter spodbujajo socialno vključevanje, izobraževanje in aktivno staranje, prispevajo k uresničevanju ciljev strategije Evropa 2020 na splošno.

NA PODLAGI NAVEDENEGA POZIVA DRŽAVE ČLANICE EU IN ZAINTERESIRANE STRANI S PODROČJA ŠPORTA, NAJ V OKVIRU SVOJIH PRISTOJNOSTI IN OB UPOŠTEVANJU AVTONOMIJE ŠPORTNIH ORGANIZACIJ:

1. vzpostavijo ugodne pogoje za razvoj prostovoljnih dejavnosti v športu, zlasti na podlagi:
 - izmenjave dobrih praks med državami članicami in športnimi organizacijami,
 - spoštovanja avtonomnosti športnih organizacij ob hkratni zagotovitvi ustrezne podpore tem organizacijam na ravni držav članic,
 - potrebe, da se prostovoljecem v športu nudi potrebno usposabljanje in da se jim omogoči varno uživanje ugodnosti iz prostovoljstva;
2. pripomorejo k širjenju pozitivne podobe prostovoljcev in prostovoljnih dejavnosti v športu;
3. prostovoljne dejavnosti v športu obravnavajo kot pomembno sredstvo pridobivanja kompetenc ter znanj in spretnosti. V ta namen je treba:
 - storiti vse potrebno, da se opredelijo kompetence ter znanja in spretnosti, pridobljene z neformalnim in priložnostnim učenjem, povezanim s prostovoljnimi dejavnostmi v športu, ter preučiti možnosti za širše priznavanje in potrjevanje teh kompetenc ter znanj in spretnosti v okviru nacionalnih sistemov kvalifikacij, ob sklicevanju na evropsko ogrodje kvalifikacij,
 - pri pripravi ukrepov organizirati posvetovanja s športnimi gibanji in prostovoljnimi organizacijami;
4. spodbujajo sodelovanje med vladnimi organi in športnimi organizacijami na lokalni, nacionalni in evropski ravni, da bi vzpostavili mreže za reševanje skupnih težav, povezanih s prostovoljnimi dejavnostmi;
5. spodbujajo prostovoljne dejavnosti v športu kot obliko neformalnega in priložnostnega učenja s ciljem pridobivanja novih znanj in spretnosti ter kompetenc, pa tudi kot del dvojne poklicne poti športnikov, skupaj s formalnim izobraževanjem;
6. spodbujajo prostovoljne dejavnosti v športu, na primer z oglaševalskimi kampanjami za spodbujanje ozaveščenosti in pozitivne naravnosti do prostovoljcev;
7. izkoristijo potencial prostovoljcev, ki sodelujejo pri organizaciji športnih dogodkov, za dolgoročne dejavnosti na vseh ravneh športa;

8. preučiti morebitno dodano vrednost vzpostavitve sistema nagrajevanja, s katerim bi nagradili najbolj inovativne prostovoljne projekte na področju športa.

SPodbuja DRŽAVE ČLANICE EU IN EVROPSKO KOMISIJO, NAJ V OKVIRU SVOJIH PRISTOJNOSTI, V SKLADU Z NAČELOM SUBSIDIARNOSTI IN OB UPOŠTEVANJU SVOJE INSTITUCIONALNE STRUKTURE:

1. usmerijo prizadevanja v odpravo nepotrebnih ovir, ki zavirajo razvoj prostovoljnih dejavnosti v športu, vključno z nepotrebnimi upravnimi obremenitvami;
2. preučijo razvoj športa na podlagi prostovoljnih dejavnosti v Evropski uniji, vključno z raziskavo njegovega vpliva na gospodarstvo in družbo;
3. izmenjujejo znanje, izkušnje in najboljše prakse na področju prostovoljnih dejavnosti v športu;
4. v nacionalnih in evropskih politikah in strategijah v zvezi s športom, socialnimi zadevami, izobraževanjem in zaposlovanjem spodbujajo razvoj prostovoljnih dejavnosti v športu;
5. preučijo, kako bi prostovoljne dejavnosti lahko prispevale k projektom, subvencioniranim s sredstvi EU, ter oblikujejo mehanizme, ki bi omogočali ustrezno ovrednotenje prostovoljnih dejavnosti v športu;
6. v dejavnosti različnih skupin strokovnjakov, ustanovljenih v skladu z delovnim načrtom EU za šport, po potrebi vključijo vidike prostovoljnih dejavnosti v športu;
7. spodbujajo razvoj prostovoljnih dejavnosti v športu na podlagi medsektorskega sodelovanja med javnimi in zasebnimi subjekti ter organizacijami civilne družbe na področju športa, zdravja, kulture, izobraževanja ter mladinske in socialne politike na lokalni, nacionalni in evropski ravni.

POZIVA EVROPSKO KOMISIJO, NAJ:

1. posebno pozornost nameni prostovoljnim dejavnostim in možnosti, da bi neprofitne športne organizacije imele dostop do naslednje generacije programov EU, ne da bi to posegalo v pogajanja o večletnem finančnem okviru;
2. opredeli dejavnike uspeha, najboljše prakse in področja, na katerih je potrebno tesnejše sodelovanje na ravni EU, vključno z obstoječimi ovirami, ki zavirajo razvoj prostovoljnih dejavnosti v športu;
3. pri pripravi novih predlogov zakonodaje EU oceni njen morebiten vpliv na prostovoljne dejavnosti v športu.

Sklepi Sveta o jezikovnih kompetencah za spodbujanje mobilnosti

(2011/C 372/07)

SVET EVROPSKE UNIJE –

OB UPOŠTEVANJU

1. sklepov Evropskega sveta v Barceloni z dne 15. in 16. marca 2002, v katerih je ta pozval k nadaljnjim ukrepom za boljše osvajanje temeljnih veščin, zlasti s poučevanjem vsaj dveh tujih jezikov od zgodnjega otroštva ⁽¹⁾;
2. sklepov Sveta z dne 19. maja 2006 o Evropskem kazalniku jezikovnih kompetenc ⁽²⁾, v katerih je bilo ponovno poudarjeno, da znanje tujih jezikov ne spodbuja le krepitev medsebojnega razumevanja med narodi, temveč je tudi predpogoj za mobilno delovno silo, prispeva pa tudi h konkurenčnosti gospodarstva Evropske unije;
3. priporočila Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o ključnih kompetencah za vseživljenjsko učenje ⁽³⁾, v katerem je sporazumevanje v tujih jezikih uvrščeno med ključne kompetence, potrebne za osebno izpolnitev, aktivno državljanstvo, socialno kohezijo in zaposljivost v družbi znanja;
4. sklepov Sveta z dne 25. maja 2007 o skladnem okviru kazalnikov in meril za spremljanje napredka pri doseganju lizbonskih ciljev v izobraževanju in usposabljanju ⁽⁴⁾, v katerih je bila Komisija pozvana, naj nadalje preuči razvoj kazalnikov o jezikovnih spretnostih in znanju;
5. priporočila Sveta z dne 20. novembra 2008 o mobilnosti mladih prostovoljcev v Evropski uniji ⁽⁵⁾, v katerem je Svet državam članicam priporočil, naj okrepijo ozaveščenost glede pomena medkulturnih kompetenc in učenja jezikov med mladimi, da bi zmanjšali ovire za njihovo čezmejno mobilnost;
6. resolucije Sveta z dne 21. novembra 2008 o evropski strategiji za večjezičnost ⁽⁶⁾, v kateri so države članice pozvane k spodbujanju večjezičnosti, da bi s tem okrepile socialno kohezijo, medkulturni dialog in izgradnjo Evrope, konkurenčnost evropskega gospodarstva ter mobilnost in zaposljivost prebivalcev, obenem pa so pozvane k spodbujanju uporabe jezikov EU v svetu;
7. sklepov Sveta z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju („ET 2020“), v katerih so bile določene prednostne naloge za obdobje 2009–2011, in sicer da se državljani usposobijo za sporazumevanje v dveh jezikih poleg materinščine, da se spodbuja poučevanje jezikov, če je to ustrezno, v poklicnem izobraževanju in usposabljanju ter za odrasle udeležence, in da se migrantom omogoči učenje jezika države gostiteljice ⁽⁷⁾;
8. skupnega poročila Sveta in Komisije iz leta 2010 ⁽⁸⁾ o napredku pri izvajanju delovnega programa „Izobraževanje in usposabljanje 2010“, v katerem je bilo ugotovljeno, da je treba okrepiti ključne kompetence v poklicnem usposabljanju in izobraževanju ter pri izobraževanju odraslih ter da je na teh področjih treba nameniti več pozornosti zlasti sporazumevanju v tujih jezikih;
9. strategije Evropa 2020 in njenih dveh vodilnih pobud, ki jih je Evropski svet sprejel 17. junija 2010 ⁽⁹⁾, tj. *Program za nova znanja in spretnosti ter nova delovna mesta* ⁽¹⁰⁾, v katerem se priznava, da jezikovne kompetence lahko prispevajo k bolj dinamičnemu trgu dela, ter program *Mladi in mobilnost* ⁽¹¹⁾, v katerem je poudarjeno, da bo za omogočanje mobilnosti in njene koristnosti nujno treba izboljšati jezikovne spretnosti in znanje;
10. priporočila Sveta z dne 28. junija 2011 o spodbujanju učne mobilnosti mladih ⁽¹²⁾, v katerem se priznava pomen učenja jezikov in pridobivanja medkulturnih kompetenc že v zgodnjih fazah izobraževanja, tako da se spodbujajo kakovostni pogoji jezikovne in kulturne priprave na mobilnost v splošnem in poklicnem izobraževanju;

OB OPOZARJANJU, DA

so bile na zasedanju Evropskega sveta v Barceloni leta 2002 jezikovne kompetence opredeljene kot bistvena sestavina konkurenčnega, na znanju temelječega gospodarstva; znanje tujih jezikov pomeni življenjsko spretnost za vse državljane EU, saj jim omogoča gospodarske in družbene koristi prostega gibanja znotraj Unije;

je eden glavnih strateških ciljev politike EU na področju izobraževanja in usposabljanja zagotoviti kar najširši dostop do mobilnosti za vse, tudi za prikrajšane skupine, ter odpraviti preostale ovire za mobilnost;

⁽¹⁾ SN 100/02, točka 44, druga alineja, str. 19.

⁽²⁾ UL C 172, 25.7.2006, str. 1.

⁽³⁾ UL L 394, 30.12.2006, str. 10.

⁽⁴⁾ UL C 311, 21.12.2007, str. 13.

⁽⁵⁾ UL C 319, 13.12.2008, str. 8.

⁽⁶⁾ UL C 320, 16.12.2008, str. 1.

⁽⁷⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.

⁽⁸⁾ UL C 117, 6.5.2010, str. 1.

⁽⁹⁾ EUCO 13/10.

⁽¹⁰⁾ Dok. 17066/1/10 REV 1.

⁽¹¹⁾ Dok. 13729/1/10 REV 1.

⁽¹²⁾ UL C 199, 7.7.2011, str. 1.

medtem ko prosto gibanje delavcev na enotnem trgu EU lahko prispeva k zmanjšanju neusklajenosti med znanjem in spretnostmi delovne sile ter potrebami trga dela, omejeno znanje tujih jezikov še naprej močno ovira učno in poklicno mobilnost;

PONOVNO POTRJUJE, DA

so države članice odgovorne za organizacijo in vsebino sistemov izobraževanja in usposabljanja, vendar pa je sodelovanje na evropski ravni koristno pri opredeljevanju tega, katere jezikovne kompetence bi bilo treba razvijati, in pri določanju najučinkovitejših metodologij in najugodnejših pogojev za to;

TER GLEDE NA

konferenco o jezikovnih kompetencah za poklicno in socialno uspešnost v Evropi, ki jo je predsedstvo organiziralo septembra 2011 v Varšavi, ter glede na konferenco ministrov EU, pristojnih za obvezno šolanje, ki je bilo oktobra 2011 v Gdansk –

JE SEZNANJEN Z

- delom, ki ga države članice izvajajo v okviru odprte metode koordinacije ob podpori Komisije, da bi povečale možen prispevek jezikovnega izobraževanja k večji zaposljivosti mladih na trgu dela, na katerem znanje tujih jezikov lahko pomeni ključno prednost,
- dejavnostmi poslovne platforme za večjezičnost, ki jo je Komisija ustanovila, da bi pospeševala učinkovitejšo uporabo jezikovnih kompetenc kot orodja za povečanje konkurenčnosti podjetij iz EU, zlasti malih in srednje velikih podjetij,
- dosežki platforme civilne družbe za spodbujanje večjezičnosti v zvezi z zagotavljanjem priložnosti za vseživljenjsko učenje jezikov za vse, da bi spodbudili socialno vključevanje državljanov iz okolij z omejenimi možnostmi ter da bi pospeševali jezikovno raznolikost in medkulturni dialog.

POZDRAVLJA

- poročilo Komisije o izvajanju Resolucije Sveta z dne 21. novembra 2008 o evropski strategiji za večjezičnost, v katerem so podrobno opisane začete pobude in napredek pri spodbujanju učenja jezikov in jezikovne raznolikosti,
- posodobitev inventarja ukrepov Skupnosti na področju večjezičnosti za leto 2011, v katerem so orisane dejavnosti različnih služb Komisije na tem področju v zadnjih treh letih in v

katerem je izrecno poudarjeno, da politika večjezičnosti izboljšuje zaposljivost državljanov EU in konkurenčnost podjetij iz EU,

- objavo priročnika o politiki učinkovitega in trajnostnega učenja jezikov na predšolski stopnji, ki je korak naprej pri dviganju ozaveščenosti o pomenu učenja jezikov že od najzgodnejšega otroštva,
- objavo poročila o zagotavljanju spretnosti sporazumevanja za trg dela, katerega podlaga je bilo delo tematske delovne skupine „Jeziki za delovna mesta“, ki deluje v okviru „ET2020“.

SOGLAŠA, DA

1. je učna mobilnost, torej nadnacionalna mobilnost za namene pridobivanja novih znanj, spretnosti in sposobnosti, eden od pomembnih načinov, kako lahko državljani izboljšajo svojo zaposljivost, okrepijo svojo medkulturno zavest, ustvarjalnost in osebni razvoj, pa tudi dejavno sodelujejo v družbi;
2. je dobro znanje tujih jezikov ključna kompetenca, bistvena za to, da si posameznik utre pot v sodobnem svetu in na trgu dela; večjezičnost ni le del evropske dediščine, ampak je tudi možnost za razvoj odprte družbe, ki spoštuje kulturno raznolikost in je pripravljena na sodelovanje;
3. da bi povečali učno in poklicno mobilnost, je v okviru razpoložljivih sredstev koristno vzdrževati in razvijati evropska orodja in programe za podporo učenju jezikov v okviru formalnega in neformalnega izobraževanja;
4. medtem ko splošni jezikovni programi sicer pomagajo pri razvijanju osnovnih spretnosti sporazumevanja za vsakdanjo rabo, je lahko metodologija, na primer poučevanje nejezikovnih predmetov v tujem jeziku (CLIL – Content and Language Integrated Learning) na ravni splošnega izobraževanja, pa tudi v poklicnem izobraževanju in usposabljanju, še posebno učinkovita za povečanje mobilnosti in zaposljivosti delavcev;
5. je za pospeševanje poučevanja nejezikovnih predmetov v tujem jeziku treba spodbujati učitelje in vodje usposabljanj, zlasti v poklicnem izobraževanju in usposabljanju, da pridobijo kakovostne jezikovne kompetence, in jim omogočiti dostop do kakovostnih učnih virov;
6. bi bilo na vseh ravneh izobraževanja treba z vidika vseživljenjskega učenja ponuditi večjo izbiro jezikov, vključno z jeziki, ki se manj uporabljajo, in z jeziki sosednjih držav, če je to možno in ustrezno, poleg tega pa bi morale ustrezne jezikovne in kulturne ustanove ponuditi več tozadevnih informacij in svetovanje;

7. razvijanje jezikovnih kompetenc oseb, zlasti otrok, ki izvirajo iz socialno-ekonomsko prikrajšanega okolja, migrantskih ali romskih družin, ali oseb s posebnimi izobraževalnimi potrebami, lahko prispeva k zagotavljanju boljšega socialnega vključevanja in prihodnjega poklicnega razvoja;
8. sta kakovostno poučevanje in učenje jezikov – na primer povsem določenega jezika, pomembnega za zaposlitev – bistvenega pomena za internacionalizacijo visokošolskih ustanov in za večjo zaposljivost diplomantov;
9. je glede na trenutne demografske trende in potrebo po zagotavljanju enakih možnosti za vse večji delež starejših državljanov EU pomembno tudi, da se zagotovi učenje jezikov skozi vse življenje, tudi v starejši dobi.

POZIVA DRŽAVE ČLANICE, NAJ

1. pospešijo prizadevanja za uresničitev barcelonskih ciljev, na primer s spodbujanjem poučevanja jezikov ter njegove kakovosti in pomena v splošnem izobraževanju, poklicnem izobraževanju in usposabljanju, visokošolskem izobraževanju ter v okviru vseživljenjskega učenja;
2. priznajo pomen ocenjevanja rezultatov pri poučevanju in učenju jezikov kot pomemben vidik postopka za zagotavljanje kakovosti;
3. izboljšajo začetno in stalno strokovno usposabljanje učiteljev jezikov in jezikovno usposabljanje učiteljev drugih predmetov ter spodbujajo in olajšajo njihovo mobilnost, hkrati pa v kar največji meri odpravijo upravne ovire;
4. spodbujajo inovativne oblike evropskega sodelovanja, eksperimentiranje in nove pristope do poučevanja in učenja jezikov, kot so poučevanje nejezikovnih predmetov v tujem jeziku (med drugim v dvojezičnih šolah), možnosti za mobilnost v smislu učenja tujih jezikov v tujem okolju in po potrebi širšo uporabo IKT v ustvarjalnih okoljih za učenje jezikov;
5. kjer je možno in primerno, razširijo izbor jezikov v izobraževanju in usposabljanju, da bi spodbudili poučevanje jezikov, ki se manj uporabljajo, in (zlasti v mejnih regijah) jezikov sosednjih držav, s tem pa olajšali kulturne, socialne in ekonomske izmenjave;
6. razmislijo o tem, da bi v izobraževalne programe jezikov po potrebi vključile kulturno razsežnost kot pomembno sestavino prihodnje učne in poklicne mobilnosti;
7. za pomoč otrokom in odraslim iz migrantskih ali romskih družin spodbujajo ukrepe, ki jim bodo omogočili učenje

uradnega jezika (ali jezikov) države gostiteljice in – če se razlikuje – jezika poučevanja. Poleg tega naj razmislijo o možnostih, ki bi otrokom iz takšnih okolij omogočile, da ohranijo in razvijajo svoj materni jezik;

8. preučijo načine priznavanja in potrditve kompetenc v znanju maternega jezika za otroke in odrasle iz migrantskih družin;
9. spodbujajo šole ter ustanove na področju poklicnega izobraževanja in visokega šolstva, da sprejmejo celostne pristope do poučevanja in učenja jezikov;
10. spodbujajo dialog med izobraževalno in delovno sfero z boljšim upoštevanjem potreb po znanju jezikov na trgu dela, z zagotavljanjem stalnega vodenja dijakov in študentov skozi njihovo izobraževalno pot ter s podporo učenju jezikov na delovnem mestu;
11. raziščejo možnosti za javno-zasebna partnerstva, s katerimi bi zagotovili pridobivanje jezikovnih spretnosti in znanja, ustreznih za trg dela, zlasti kot način priprave na mobilnost in delovno prakso v tujini;
12. podpirajo pobude za učenje jezikov in spodbujajo okolja, ugodna za učenje jezikov;

POZIVA KOMISIJO, NAJ

1. podpre prizadevanja držav članic pri poučevanju in učenju jezikov, s tem da jim omogoči celovito uporabo programov EU in evropskih instrumentov za izobraževanje in usposabljanje;
2. razširi delo na področju jezikovne politike, ki ga je v prvem delovnem ciklu „ET 2020“ začela tematska skupina za zgodnje učenje jezikov, z vključitvijo drugih ravni izobraževanja (osnovnošolskega, srednješolskega itd.), ob tem pa posebej upošteva tudi poklicno izobraževanje in usposabljanje ter izobraževanje odraslih;
3. na podlagi rezultatov evropske raziskave o jezikovnih kompetencah, ki naj bi bila objavljena leta 2012 in se izvaja v okviru razpoložljivih sredstev, razmisli o pripravi predloga o možnih merilih uspešnosti glede jezikovnih kompetenc, da bi spodbudili stalno izboljševanje jezikovnega izobraževanja;
4. na evropski ravni začne in širi študije in raziskave o metodah in orodjih za učenje jezikov, pri tem pa upošteva kvalitativne vidike ter se izogiba dodatnim upravnim obremenitvam in stroškom, rezultate pa naj da na voljo sektorju in nosilcem odločitev v državah;

5. podpre in olajša izmenjavo informacij o dostopnih virih za učenje jezikov ter spodbuja države članice k praktični uporabi smernic in orodij, razvitih v okviru jezikovne politike EU;
 6. še naprej podpira poslovno platformo za večjezičnost in tovrstne pobude zainteresiranih strani;
- TER POZIVA DRŽAVE ČLANICE IN KOMISIJO, NAJ
1. podprejo mobilnost za namen učenja jezikov, da bi učencem pomagali pri premagovanju začetnih jezikovnih ovir in jih motivirali za učenje vsaj dveh tujih jezikov;
 2. si s spodbujanjem znanja jezikov prek obstoječih in prihodnjih forumov in omrežij za učitelje in vodje usposabljanj izmenjujejo izkušnje in najboljšo prakso, da bi izboljšali učinkovitost jezikovnega izobraževanja pri opremljanju mladih z ustrezno mešanico jezikovnih kompetenc in zmožnostjo, da še naprej pridobivajo novo znanje in spretnosti v skladu s prihodnjimi potrebami in interesi;
 3. za spodbujanje mobilnosti in zaposljivosti izpostavijo potrebo po posebnih jezikovnih vsebinah za poklicne namene, zlasti v poklicnem izobraževanju in usposabljanju ter visokošolskem izobraževanju;
 4. z delovanjem v okviru razpoložljivih sredstev in zmanjšanjem upravnih obremenitev nadalje razvijajo orodja za spremljanje napredka pri učenju jezikov, pri čemer naj zaradi opredelitve najbolj učinkovitih praks in področij, na katerih so potrebne izboljšave, zbirajo kvantitativne in kvalitativne podatke;
 5. ob upoštevanju obstoječih dobrih praks raziščejo, kako bi lahko spodbudili priznavanje in potrjevanje jezikovnih kompetenc, pridobljenih v neformalnem in priložnostnem izobraževanju;
 6. razmislijo o uporabi skupnega evropskega referenčnega okvira za jezike (CEFR) Sveta Evrope, da bi:
 - spodbujali tesnejše povezave med CEFR ter nacionalnimi in evropskimi okviri kvalifikacij,
 - povečali možnosti za certifikacijo jezikovnih kompetenc, ki jih dijaki in študenti pridobijo do zaključka obveznega šolanja in visokošolskega izobraževanja;
 7. poskrbijo za povezavo med kvalifikacijami iz poklicnega izobraževanja in usposabljanja, ki vključujejo jezikovne spretnosti in znanje, in CEFR, pri tem pa izkoristijo vire in izkušnje vseh ustreznih evropskih institucij in zainteresiranih strani, zlasti pa Sveta Evrope in njegovega Evropskega centra za sodobne jezike;
 8. s programi EU na področjih izobraževanja, usposabljanja in mladine še naprej nudijo podporo za sodelovanje med izobraževalnimi ustanovami ter za programe izmenjave dijakov in študentov, vključno na področju poklicnega izobraževanja in usposabljanja, da bi jim pomagali pri izboljšanju jezikovnih kompetenc;
 9. po potrebi tako na nacionalni ravni kot z evropskim sodelovanjem podprejo pripravo gradiva za poučevanje in učenje jezikov, ki se manj poučujejo;
 10. brez poseganja v prihodnja pogajanja razmislijo o tem, da bi učenje jezikov uvrstili med prednostne naloge v naslednji generaciji programov EU na področju izobraževanja in usposabljanja.

Sklepi Sveta o referenčnem merilu za učno mobilnost

(2011/C 372/08)

SVET EVROPSKE UNIJE,

OB UPOŠTEVANJU

- Resolucije Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 14. decembra 2000 o akcijskem načrtu za mobilnost ⁽¹⁾,
- Priporočila Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. julija 2001 o mobilnosti študentov, udeležencev usposabljanja, prostovoljcev, učiteljev in vodij usposabljanja v Skupnosti ⁽²⁾,
- Priporočila Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o transnacionalni mobilnosti v Skupnosti zaradi izobraževanja in usposabljanja: Evropska listina kakovosti za mobilnost ⁽³⁾,
- Sklepov Sveta z dne 25. maja 2007 o skladnem okviru kazalnikov in meril za spremljanje napredka pri doseganju lizbonskih ciljev v izobraževanju in usposabljanju ⁽⁴⁾,
- Priporočila Sveta z dne 20. novembra 2008 o mobilnosti mladih prostovoljcev v Evropski uniji ⁽⁵⁾,
- Sklepov Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 21. novembra 2008, o mobilnosti mladih ⁽⁶⁾,
- Sklepov Sveta z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju („ET 2020“) ⁽⁷⁾,
- Resolucije Sveta z dne 27. novembra 2009 o prenovljenem okviru za evropsko sodelovanje na področju mladine (2010–2018) ⁽⁸⁾,
- Sklepov Sveta z dne 16. marca 2010 o strategiji Evropa 2020 ⁽⁹⁾,
- Sklepov Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 18. novembra 2010 o prednostnih nalogah za okrepljeno evropsko sodelovanje na področju poklicnega izobraževanja in usposabljanja za obdobje 2011–2020 ⁽¹⁰⁾,
- Sklepov Sveta z dne 19. novembra 2010 o pobudi *Mladi in mobilnost* – celovit pristop za obvladovanje izzivov, s katerimi se srečujejo mladi ⁽¹¹⁾,
- Sklepov Sveta z dne 14. februarja 2011 o vlogi izobraževanja in usposabljanja pri izvajanju strategije „Evropa 2020“ ⁽¹²⁾,
- Priporočila Sveta z dne 28. junija 2011: *Mladi in mobilnost* – spodbujanje učne mobilnosti mladih ⁽¹³⁾,
- Sklepov Sveta z dne 28. novembra 2011 o vzhodni razsežnosti sodelovanja mladih v demokratičnem življenju in njihove mobilnosti,
- Poročila Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij z dne 7. julija 2011: Vmesni pregled programa Vseživljenjsko učenje ⁽¹⁴⁾;

TER GLEDE NA

rezultate konference predsedstva na temo učne mobilnosti, ki je bila od 17. do 19. oktobra 2011 v Sopotu;

OB SKLICEVANJU NA NASLEDNJE UGOTOVITVE:

po splošnem prepričanju učna mobilnost prispeva k večji zaposljivosti mladih, saj ti pridobijo ključna znanja in spretnosti ter kompetence, med drugim zlasti znanje jezikov in medkulturno razumevanje, pa tudi družbene in državljanske spretnosti, podjetniške veščine, spretnosti za reševanje problemov ter splošno ustvarjalnost. Učna mobilnost lahko ob tem, da zadevnim posameznikom prinaša dragocene izkušnje, pripomore tudi k izboljšanju splošne kakovosti izobraževanja, zlasti s tesnejšim sodelovanjem med izobraževalnimi ustanovami. Poleg tega lahko pripomore h krepitvi zavesti o evropski identiteti in državljanstvu;

⁽¹⁾ UL C 371 23.12.2000, str. 4.⁽²⁾ UL L 215, 9.8.2001, str. 30.⁽³⁾ UL L 394, 30.12.2006, str. 5.⁽⁴⁾ UL C 311, 21.12.2007, str. 13.⁽⁵⁾ UL C 319, 13.12.2008, str. 8.⁽⁶⁾ UL C 320, 16.12.2008, str. 6.⁽⁷⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.⁽⁸⁾ UL C 311, 19.12.2009, str. 1.⁽⁹⁾ Dok. 7586/10.⁽¹⁰⁾ UL C 324, 1.12.2010, str. 5.⁽¹¹⁾ UL C 326, 3.12.2010, str. 9.⁽¹²⁾ UL C 70, 4.3.2011, str. 1.⁽¹³⁾ UL C 199, 7.7.2011, str. 1.⁽¹⁴⁾ Dok. 12668/11.

zato je eden od glavnih strateških ciljev politike EU na področju izobraževanja in usposabljanja zagotoviti čim širši dostop do mobilnosti za vse, tudi za prikrajšane skupine, in odpraviti preostale ovire, ki preprečujejo mobilnost;

SEZNANJA:

- s pozivom Sveta Komisiji na podlagi priporočila o Evropski listini kakovosti za mobilnost iz leta 2006, naj v tesnem sodelovanju z ustreznimi organi izboljša ali razvije po spolu razčlenjene statistične podatke o mobilnosti zaradi izobraževanja in usposabljanja ⁽¹⁵⁾,
- s poročilom foruma strokovnjakov za mobilnost na visoki ravni iz junija 2008, v katerem je zapisano, da bi bilo treba možnosti za učno mobilnost zagotoviti vsem mladim v Evropi,
- s ciljem na področju mobilnosti v visokem šolstvu v okviru bolonjskega procesa, ki je bil dogovorjen v Leuvnu in Louvain-la-Neuve aprila 2009,
- z zeleno knjigo Komisije iz julija 2009 o spodbujanju učne mobilnosti mladih ⁽¹⁶⁾,
- s sporočilom iz Brugesja iz decembra 2010 ter sklepi Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, o prednostnih nalogah za okrepljeno evropsko sodelovanje na področju poklicnega izobraževanja in usposabljanja za obdobje 2011–2020 ⁽¹⁷⁾, v katerih je zapisano, da bi morali evropski sistemi poklicnega izobraževanja in usposabljanja do leta 2020 zagotavljati bistveno več možnosti za transnacionalno mobilnost,
- z delovnim dokumentom služb Komisije z dne 24. maja 2011 o oblikovanju referenčnih meril na področju izobraževanja za zaposljivost in učne mobilnosti ⁽¹⁸⁾,
- Sklepov Sveta z dne 28. in 29. novembra 2011 o jezikovnih kompetencah za spodbujanje mobilnosti;

PRIZNAVA, DA

- učna mobilnost prispeva tako k osebnemu kot poklicnemu razvoju mladih in povečuje njihovo zaposljivost in konkurenčnost, kar potrjujejo ne le programi EU na področjih izobraževanja, usposabljanja in mladine, temveč tudi več kvalitativnih mednarodnih študij o učni mobilnosti,

- bi z evropskim referenčnim merilom ⁽¹⁹⁾ za učno mobilnost skupaj z ustreznimi kazalniki ⁽²⁰⁾ lahko spodbudili prizadevanja držav članic, da dosežejo že dogovorjeni ⁽²¹⁾ cilj v zvezi s povečano mobilnostjo, in pripomogli k spremljanju njihovega napredka, pa tudi prepoznali primere dobre prakse in podprli nove pobude za vzajemno učenje,
- bi morali v mejah razpoložljivih virov zbirati podatke, potrebne za oceno napredka z vidika evropskega referenčnega merila za učno mobilnost,
- bi bilo treba pri tem referenčnem merilu zaradi upoštevanja različnih izobraževalnih okolij razlikovati med dvema glavnima področjema: visokim šolstvom ter začetnim poklicnim izobraževanjem in usposabljanjem,
- je pomembno tudi to, da se zadevno referenčno merilo pospremi s kazalnikom za vse vrste mobilnosti, ki jo uresničujejo mladi, vključno z mobilnostjo, do katere prihaja v formalnih in neformalnih okvirih.

POZIVA DRŽAVE ČLANICE, NAJ:

ob upoštevanju razlik med posameznimi državami članicami,

1. ob upoštevanju določb priporočila Sveta z dne 28. junija 2011 o spodbujanju učne mobilnosti mladih sprejmejo ukrepe – tako na nacionalni kot na evropski ravni – za večjo učno mobilnost ter za doseg evropskega referenčnega merila iz Priloge k tem sklepom;
2. na podlagi razpoložljivih virov in instrumentov ter ob čim večjem zmanjšanju upravnih bremen in stroškov izboljšajo zbiranje podatkov o učni mobilnosti na vseh stopnjah visokega šolstva ter v osnovnem poklicnem izobraževanju in usposabljanju in o učni mobilnosti mladih na splošno, da bi lahko ocenili napredek na podlagi evropskega referenčnega merila in kazalnika iz Priloge;
3. spodbujajo izvajanje in uporabo programov in instrumentov EU, ki pripomorejo k učni mobilnosti in vseživljenjskemu učenju, med drugim tudi Europassa, Youthpassa, evropskega ogrođa kvalifikacij ter sistemov ECTS in ECVET;

⁽¹⁹⁾ Kakor je navedeno v strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju, gre tu za referenčno raven povprečne evropske uspešnosti, ki je ne bi smeli šteti za konkreten cilj, ki bi ga posamezne države morale doseči, pač pa bi jo morali šteti za skupni cilj, ki naj ga pomagajo doseči države članice (UL C 119, 28.5.2009, str. 2).

⁽²⁰⁾ Urediti v okviru evropskega statističnega sistema.

⁽²¹⁾ Glej sklepe Sveta iz novembra 2008 o mobilnosti mladih (glej opombo 6).

⁽¹⁵⁾ Glej opombo 3.

⁽¹⁶⁾ COM(2009) 329 konč.

⁽¹⁷⁾ Glej opombo 10.

⁽¹⁸⁾ Dok. 10697/11 – SEC(2011) 670 konč.

POZIVA KOMISIJO, NAJ:

1. zlasti ob pomoči Eurostata sodeluje z državami članicami in jim pomaga izboljšati razpoložljivost zadevnih kazalnikov in statistike v obdobju do leta 2020. Pri tem bi bilo treba čim bolje izkoristiti razpoložljive statistične podatke in ankete v gospodinjstvih, da bi bili upravni stroški in bremena čim manjši;
2. zlasti s pomočjo rednih poročil o napredku pregleduje, v kolikšni meri se dosegajo cilji na področju mobilnosti, določeni v okviru „ET 2020“;
3. do konca leta 2015 poroča Svetu, da bi ta lahko ponovno pregledal in po potrebi spremenil evropsko referenčno merilo za učno mobilnost iz Priloge;

IN DRŽAVE ČLANICE POZIVA, NAJ OB POMOČI KOMISIJE:

1. spremljajo napredek in uspešnost na področju nadnacionalne učne mobilnosti tako na nacionalni kot evropski ravni, med drugim z zbiranjem kvalitativnih informacij o primerih dobre prakse, da bo oblikovanje politik lahko podprto z dejstvi;
2. v zvezi z učno mobilnostjo v visokem šolstvu: z uporabo razpoložljivih sredstev in močno sinergijo z bolonjskim

procesom izboljšajo zbiranje podatkov (tudi podatkov o prenosu kreditnih točk in pridobljenih nazivov) iz upravnih in drugih virov o mobilnosti študentov na vseh stopnjah, in sicer zlasti ob zaključku študija, da bi ocenili napredek glede na referenčno merilo iz Priloge (del I, točka 1);

3. v zvezi z učno mobilnostjo v začetnem poklicnem izobraževanju in usposabljanju: čim bolj izkoristijo ankete v gospodinjstvih, da bi zbrale tiste podatke o učni mobilnosti, s katerimi bi podprle referenčno merilo iz Priloge (del I, točka 2);
4. v zvezi z učno mobilnostjo mladih na splošno: čim bolj izkoristijo razpoložljive ankete v gospodinjstvih, da bi zbrale podatke, potrebne za oblikovanje skupnega kazalnika za formalno in neformalno učno mobilnost, vključno z razčlembami v zvezi z neformalno mobilnostjo, da dopolnijo prikaz kazalnikov EU na področju mladine⁽²²⁾ in po možnosti razširijo referenčno merilo za učno mobilnost tako, da bi v prihodnosti zajelo mobilnost mladih na splošno (del II Priloge);
5. preučijo, kako izkoristiti razpoložljive ankete o učiteljih na vseh ravneh izobraževanja, da bi oblikovale kazalnike mobilnosti učiteljev in po možnosti razširile referenčno merilo za učno mobilnost tako, da bi bila v prihodnosti vanj zajeta tudi mobilnost učiteljev⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Dok. 8320/11 – SEC(2011) 401 konč.

⁽²³⁾ Kot je navedeno v strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju iz leta 2009 (glej opombo 7).

PRILOGA

REFERENČNA RAVEN POVPREČNE EVROPSKE USPEŠNOSTI

(„Evropsko merilo“)

NA PODROČJU UČNE MOBILNOSTI

Države članice so se leta 2009 dogovorile, da bi bilo treba uresničevanje ciljev, opredeljenih v Sklepih Sveta z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju ⁽¹⁾, opreti na referenčne ravni povprečne evropske uspešnosti („evropska merila“), saj se te lahko uporabijo za spremljanje napredka in pri prepoznavanju izzivov ter prispevajo k oblikovanju iz dejstev izhajajočih politik. Takrat je bil dosežen tudi dogovor o petih evropskih referenčnih merilih, Komisiji pa predložena zahteva, naj pripravi predloge za nadaljnja referenčna merila, vključno z merilom za učno mobilnost.

Države članice so preučile predloge iz delovnega dokumenta služb Komisije z dne 24. maja 2011 ⁽²⁾, na podlagi česar zdaj soglašajo tudi z naslednjim referenčnim merilom za učno mobilnost, ki razlikuje med dvema glavnima področjema – visokim šolstvom ter začetnim poklicnim izobraževanjem in usposabljanjem.

Evropsko referenčno merilo za učno mobilnost na obeh spodaj navedenih področjih dopolnjuje merila, sprejeta maja 2009. Zato bi morala ta temeljiti le na primerljivih podatkih, upoštevati pa bi morala tudi razlike med posameznimi državami članicami. Teh meril ne bi smeli šteti za konkretne cilje, ki naj jih posamezne države dosežejo do leta 2020. Namesto tega naj države članice na podlagi nacionalnih prednostnih nalog in ob upoštevanju spreminjajočih se gospodarskih razmer razmislijo, kako in v kolikšni meri lahko z nacionalnimi ukrepi prispevajo k skupnemu doseganju evropskega merila na spodaj navedenih področjih.

Poleg tega bi bilo treba oblikovati kazalnik učne mobilnosti mladih na splošno, in sicer tako znotraj formalnega kot znotraj neformalnega učenja, da bi bilo mogoče razširiti referenčno merilo za učno mobilnost tako, da bi v prihodnosti zajelo učno mobilnost mladih v kakršnem koli okviru.

Učna mobilnost je opredeljena kot fizična mobilnost in upošteva mobilnost po vsem svetu.

I. REFERENČNO MERILO ZA UČNO MOBILNOST

1. *Učna mobilnost v visokem šolstvu*

Da bi povečali udeležbo visokošolskih študentov v učni mobilnosti:

Do leta 2020 naj bi v EU povprečno vsaj 20 % visokošolskih diplomantov en del visokošolskega študija ali usposabljanja opravilo v tujini (vključno z delovno prakso); to obdobje bi morale imeti vrednost najmanj 15 kreditnih točk ECTS ali trajati najmanj tri mesece.

Pri merjenju nacionalnih ravni mobilnosti se lahko upoštevajo krajša obdobja, če jih prizna posamezna država članica v okviru kvalitativnega programa mobilnosti in so zabeležena ločeno.

Države članice in Komisija naj sodelujejo z ustreznimi bolonjskimi forumi, da bi uskladili pragove pri številu kreditnih točk ECTS in minimalna študijska obdobja, s čimer bi se zagotovili kakovost in boljša usklajenost z bolonjskim procesom.

Države članice naj zagotovijo polno priznanje študijskih obdobij v tujini.

2. *Učna mobilnost v osnovnem poklicnem izobraževanju in usposabljanju*

Da bi povečali sodelovanje udeležencev osnovnega poklicnega izobraževanja in usposabljanja v učni mobilnosti:

Do leta 2020 bi morale v EU povprečno vsaj 6 % mladih od 18 do 34 let z dokončano osnovno poklicno izobrazbo in usposobljenostjo najmanj dva tedna ⁽³⁾ študija ali usposabljanja (ali manj, če je potrjeno z Europassom) v okviru osnovnega poklicnega izobraževanja in usposabljanja (vključno z delovno prakso) opraviti v tujini.

⁽¹⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.

⁽²⁾ Dok. 10697/11.

⁽³⁾ Tj. 10 delovnih dni.

Države članice naj uporabljajo ustrezne instrumente, kot so Europass ter sistema ECVET in EQAVET, da zagotovijo kakovost.

Referenčno merilo – tudi njegova opredelitev in ciljna raven – se po potrebi pregleda/spremeni do konca leta 2015.

II. KAZALNIK UČNE MOBILNOSTI MLADIH NA SPLOŠNO

To je globalen kazalnik učne mobilnosti, ki omogoča beleženje kakršne koli učne izkušnje, ki jo mladi pridobijo v tujini. Zajema časovno neopredeljeno učno mobilnost znotraj formalnih sistemov izobraževanja in usposabljanja na kateri koli ravni, pa tudi učno mobilnost v neformalnih okvirih, vključno z izmenjavami mladih ali prostovoljnimi dejavnostmi.

Sklepi Sveta o posodobitvi visokega šolstva

(2011/C 372/09)

SVET EVROPSKE UNIJE –

OB UPOŠTEVANJU NASLEDNJEGA:

1. Sistemi visokošolskega izobraževanja so ključni za ustvarjanje znanja, ki je temeljnega pomena za človeški in družbeni razvoj ter spodbujanje aktivnega državljanstva.
2. Posebni cilj strategije *Evropa 2020* za pametno, trajnostno in vključujočo rast, sprejete junija 2010 ⁽¹⁾, je izboljšati raven izobrazbe, zlasti s povečanjem deleža mladih, ki so uspešno zaključili terciarno ali enakovredno izobraževanje, na najmanj 40 % do leta 2020.
3. Z bolonjsko deklaracijo z dne 19. junija 1999 je bil vzpostavljen medvladni postopek, namenjen oblikovanju evropskega visokošolskega prostora, ki ga Evropska unija dejavno podpira. Ministri za visoko šolstvo iz sodelujočih držav, ki so se 28. in 29. aprila 2009 sestali v mestih Leuven in Louvain-la-Neuve, so visokošolske ustanove ⁽²⁾ pozvali k nadaljnji posodobitvi njihovih dejavnosti do leta 2020.
4. Direktiva Sveta 2004/114/ES z dne 13. decembra 2004 določa pogoje in pravila za dovolitev vstopa državljanov tretjih držav na ozemlje držav članic za obdobje, ki je daljše od treh mesecev, za namene študija, izmenjav učencev, neplačnega usposabljanja ali prostovoljnega dela ⁽³⁾.
5. Direktiva Sveta 2005/71/ES z dne 12. oktobra 2005 določa pogoje za dovolitev vstopa raziskovalcem iz tretjih držav v države članice za več kot tri mesece za namene izvajanja raziskovalnega projekta v okviru sporazuma o gostovanju z raziskovalno organizacijo ⁽⁴⁾.
6. Svet je v Resoluciji z dne 23. novembra 2007 o posodobitvi univerz za pospeševanje konkurenčnosti Evrope v svetovnem gospodarstvu znanja ⁽⁵⁾ pozval države članice, naj podpirajo internacionalizacijo visokošolskih ustanov, tako da spodbujajo zagotavljanje kakovosti z neodvisnim ocenjevanjem in medsebojnim pregledom univerz, poskrbijo za večjo mobilnost, spodbujajo uporabo skupne in dvojne diplome ter poenostavijo priznavanje kvalifikacij in časa študija.
7. Svet je v sklepih z dne 12. maja 2009 o strateškem okviru za evropsko sodelovanje v izobraževanju in usposabljanju ⁽⁶⁾ navedel, da bi si bilo treba za to, da bi podprli prizadevanja držav članic za posodobitev visokošolskega izobraževanja in razvoj evropskega visokošolskega prostora, prizadevati za močno sinergijo z bolonjskim procesom, zlasti pri zagotavljanju kakovosti, priznavanju, mobilnosti in instrumentih za zagotavljanje preglednosti.
8. V sklepih Sveta in predstavnikov vlad držav članic, ki so se sestali v okviru Sveta, z dne 26. novembra 2009 o izoblikovanju vloge izobraževanja v brezhibno delujočem trikotniku znanja ⁽⁷⁾ je bila opredeljena potreba po dodatni reformi načinov upravljanja in struktur financiranja univerz, kar bi dopuščalo večjo avtonomnost in odgovornost, da bi spodbudili raznovrstnejši tok prihodkov in učinkovitejše sodelovanje s poslovnim svetom in bi univerze ustrezno opremili, da bi sodelovale v trikotniku znanja na svetovni ravni.
9. Svet je v sklepih z dne 11. maja 2010 o internacionalizaciji visokošolskih ustanov ⁽⁸⁾ pozval Komisijo, naj pripravi mednarodno strategijo EU za visokošolsko izobraževanje, katere cilj bosta boljša usklajenost in dopolnjevanje sedanjih pobud za mednarodno sodelovanje na ravni EU in na nacionalni ravni in ki bo še naprej opozarjala na privlačnost evropskega visokošolskega izobraževanja, raziskav in inovacij v zunanjih dejavnostih EU.
10. Svet je v sklepih z dne 7. junija 2010 o novih znanjih in spretnostih za nova delovna mesta: pot naprej ⁽⁹⁾ poudaril, da je treba spodbujati vključujočo rast in ljudem vseh starosti pomagati pri razvoju ustreznih veščin in kompetenc, da bodo znali predvidevati spremembe in jih obvladovati.
11. Svet je v sklepih z dne 19. novembra 2010 o pobudi *Mladi in mobilnost* ⁽¹⁰⁾ pozval k prizadevanjem za večjo kakovost in privlačnost izobraževanja na vseh stopnjah, zlasti na stopnji visokošolskega izobraževanja.

⁽¹⁾ EUCO 13/10.⁽²⁾ Zaradi upoštevanja jezikovne raznovrstnosti ter državnih tradicij in praks ta izraz zajema vse institucije terciarnega izobraževanja, vključno z univerzami, univerzami uporabne znanosti, tehnološkimi inštituti, *grandes écoles*, poslovnimi šolami, šolami za elektrotehniko in strojništvo, IUT, tehniškimi visokimi šolami, poklicnimi šolami, politehnikami, akademijami itd.⁽³⁾ UL L 375, 23.12.2004, str. 12.⁽⁴⁾ UL L 289, 3.11.2005, str. 15.⁽⁵⁾ Dok. 16096/1/07 REV 1.⁽⁶⁾ UL C 119, 28.5.2009, str. 2.⁽⁷⁾ UL C 302, 12.12.2009, str. 3.⁽⁸⁾ UL L 135, 26.5.2010, str. 12.⁽⁹⁾ Dok. 10841/10.⁽¹⁰⁾ UL C 326, 3.12.2010, str. 9.

12. Svet je v sklepih z dne 26. novembra 2010 o Uniji inovacij za Evropo ⁽¹⁾ poudaril, kako pomembno je, da se nameni prednost naložbam v izobraževanje, usposabljanje in raziskave ter se v celoti uporabi evropski intelektualni kapital, s čimer se dolgoročno zagotovita konkurenčnost in rast.
13. Evropski svet je v sklepih z dne 4. februarja 2011 pozval k strateškemu in celovitemu pristopu za spodbujanje inovacij ter polno izkoriščanje evropskega intelektualnega kapitala v korist državljanov, podjetij – zlasti MSP – in raziskovalcev ⁽²⁾.
14. Svet je v sklepih z dne 14. februarja 2011 o vlogi izobraževanja in usposabljanja pri izvajanju strategije *Evropa 2020* ⁽³⁾ poudaril, da bi si morali visokošolski zavodi prizadevati, da izboljšajo kakovost in ustreznost svojih študijskih programov ter tako k vpisu na visokošolski študij privabijo širši krog državljanov, ter da bi bilo treba spodbujati večje sodelovanje med visokošolskimi zavodi, raziskovalnimi inštituti in podjetji, da bi okrepili trikotnik znanja kot podlago za inovativnejše in ustvarjalnejše gospodarstvo.
15. Svet je v sklepih z dne 19. maja 2011 o okviru EU za nacionalne strategije vključevanja Romov do leta 2020 ⁽⁴⁾ pozval države članice, naj si zastavijo ali si še naprej prizadevajo za cilje, ki bi lahko bili usmerjeni v zagotavljanje enakega dostopa do kakovostnega izobraževanja v praksi, vključno z visokošolskim izobraževanjem.
16. Svet je v sklepih z dne 31. maja 2011 o razvoju Evropskega raziskovalnega prostora (ERP) s pomočjo z ERP povezanih skupin ⁽⁵⁾ poudaril, da bi znatni napredek, dosežen pri uresničevanju ERP, moral voditi k nadaljevanju celovitega in strateškega pristopa, ki bi pripomogel k polnemu izkoriščanju evropskega intelektualnega kapitala.
17. Svet je v priporočilu z dne 28. junija 2011: *Mladi in mobilnost* – spodbujanje učne mobilnosti mladih ⁽⁶⁾ opozoril, da lahko učna mobilnost prispeva k večji odprtosti sistemov in institucij izobraževanja in usposabljanja, razvoju njihove evropske in mednarodne narave ter izboljšanju njihove dostopnosti in učinkovitosti. Prav tako lahko okrepi konkurenčnost Evrope, tako da prispeva k oblikovanju družbe, bogate z znanjem.
18. Svet si v sklepih z dne 28. novembra 2011 o referenčnem merilu za učno mobilnost prizadeva za večjo vključenost

visokošolskih študentov v učno mobilnost in določa kvantitativne in kvalitativne pragove za merjenje obdobja visokošolskega študija ali usposabljanja v tujini.

19. Evropska unija s tretjimi državami že dolgo sodeluje na podlagi sklopa politik in instrumentov, v katerih ima visoko šolstvo vedno večjo vlogo. Sodelovanje na področju visokega šolstva je poleg tega pomemben del večstranskih okvirov sodelovanja, kot so vzhodno partnerstvo, Unija za Sredozemlje ali severna dimenzija in Zahodni Balkan.

OB UPOŠTEVANJU:

1. prve ministrske konference ERP na temo *Intelektualni kapital – kreativni učinek*, ki je bila 20. julija 2011 v Sopotu in na kateri je bilo poudarjeno, da so univerze v globaliziranem svetu temeljni vir znanja in inovativnega razmišljanja, zlasti kar zadeva strateška področja raziskav, usmerjena k reševanju sodobnih izzivov;
2. konference predsedstva na temo Posodobitev visokega šolstva, ki je bila 24. in 25. oktobra 2011 v Sopotu in na kateri je bilo poudarjeno, da je treba sisteme visokega šolstva posodobiti, predvsem zaradi sodobnih izzivov, kot so svetovna konkurenca in demografski trendi –

POZDRAVLJA:

Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij – *Spodbujanje rasti in delovnih mest – program za posodobitev evropskih visokošolskih sistemov* z dne 20. septembra 2011 ⁽⁷⁾.

PRIZNAVA NASLEDNJE:

1. V trenutnih gospodarskih razmerah ima visoko šolstvo (vključno s poklicnim izobraževanjem in usposabljanjem) zaradi svoje povezanosti z raziskavami in inovacijami ključno vlogo pri zagotovitvi visoko usposobljenega človeškega kapitala in pri spodbujanju bistvenih raziskav, ki jih Evropa potrebuje v svojih prizadevanjih za zagotovitev delovnih mest, gospodarske rasti in blaginje.
2. Kvalifikacije diplomantov niso vedno skladne s potrebami trga dela in družbe. Delodajalci v zasebnem in javnem sektorju vedno pogosteje poročajo o neskladnostih in težavah pri iskanju ustrezne delovne sile glede na spreminjajoče se potrebe gospodarstva, temelječega na znanju.

⁽¹⁾ Dok. 17165/10.

⁽²⁾ EUCO 2/11, str. 6, odst. 16.

⁽³⁾ UL C 70, 4.3.2011, str. 1.

⁽⁴⁾ Dok. 10658/11.

⁽⁵⁾ Dok. 11032/11.

⁽⁶⁾ UL C 199, 7.7.2011, str. 1.

⁽⁷⁾ Dok. 14198/11 + ADD 1.

3. Da bi postala evropska gospodarstva bolj raziskovalno intenzivna in bi se s tem spodbudila inovativnost in konkurenčnost, Evropa potrebuje veliko več usposobljenih raziskovalcev in raziskovalcev z izkušnjami izven akademskega področja, tudi v zasebnem sektorju.
 4. Za večjo udeležbo v visokošolskem izobraževanju je treba več pozornosti nameniti izzivom, ki se nanašajo na kakovost in raznolikost.
 5. Med prednosti evropskih ustanov visokošolskega izobraževanja sodijo raznolikost, zagotavljanje visokokakovostnega, trajnostnega in ustreznega izobraževanja in raziskav ter povezanost med institucionalno avtonomijo, odgovornostjo do vseh zainteresiranih strani in sposobnostjo prilagoditve spreminjajočim se razmeram. Poleg njihovih dveh tradicionalnih nalog, tj. učenja in raziskav, vse pomembnejša postaja tretja naloga, ki povezuje izobraževalne ustanove in poslovni sektor, tudi na regionalni ravni, in vključuje družbeno odgovornost.
 6. Vendar možnosti evropskih visokošolskih ustanov, da izpolnijo svojo vlogo v družbi in prispevajo k blaginji Evrope, ostajajo neizkoriščene: Evropa zaostaja v globalni konkurenčni tekmi za znanje in talente, nastajajoča gospodarstva pa hitro povečujejo svoje naložbe v visoko šolstvo.
 7. Hkrati pa visokošolske ustanove prepogosto tekmujejo na preveč področjih, medtem ko jih samo peščica dosega izvrstne rezultate na določenih področjih z močno svetovno konkurenco.
 8. Visokošolske ustanove morajo torej še naprej izvajati notranje reforme na podlagi izbire institucionalnih nalog in glede na vrsto intelektualnega kapitala, ki ga predstavljajo, ter priložnosti za lastno umestitev glede na druge nacionalne ustanove.
 9. Institucionalna avtonomija je potrebna za spodbujanje institucionalne raznolikosti znotraj nacionalnih visokošolskih sistemov: da bi spodbudili odličnost visokošolskih ustanov, je treba povečati raznolikost institucionalnih vlog in nalog.
- SE STRINJA Z NASLEDNJIM:
1. Glavno odgovornost za izvajanje in podpiranje reform v visokošolskem izobraževanju nosijo države članice in izobraževalne ustanove same. Vendar so bolonjski proces in posledično oblikovanje evropskega visokošolskega prostora, uresničevanje agende EU za posodobitev visokošolskih sistemov in vzpostavitev evropskega raziskovalnega prostora pokazali, da izzivi in odzivi politik presegajo državne meje ter da lahko evropsko sodelovanje pomembno prispeva v smislu finančne podpore, analize politike na podlagi dejanskega stanja in izmenjave najboljše prakse.
 2. Kakovost in ustreznost visokošolskega izobraževanja sta ključna pogoja za polno izkoriščanje evropskega intelektualnega kapitala.
 3. Kakovost izobraževanja in raziskav je glavno gonilo uspešne posodobitve sistemov visokošolskega izobraževanja v Evropi.
 4. Okrepitev trikotnika znanja med izobraževanjem, raziskavami in inovativnostjo je temeljni pogoj za prispevanje visokošolskega izobraževanja k delovnim mestom in rasti, za reformo upravljanja in struktur financiranja ter za povečanje zanimanja zanj na mednarodni ravni.
 5. Razvoj Evropskega raziskovalnega prostora izboljšuje komplementarnost med nacionalnimi sistemi s ciljem stroškovno učinkovitejšega vlaganja v raziskave in spodbujanja izmenjav ter sodelovanja med institucijami, vključenimi v trikotnik znanja.
 6. Mednarodna mobilnost študentov, raziskovalcev in zaposlenih, ki se je od oblikovanja evropskega visokošolskega prostora okrepila, ima pozitiven učinek na kakovost in vpliva na vsa ključna področja reforme. Vendar pa lahko predstavlja tudi izzive za nekatere izobraževalne sisteme, ki imajo velik dotok študentov, ali pa za tiste države, ki jim grozi „beg možganov“, ki povzroči, da se veliko nadarjenih posameznikov odloči za študij v tujini in tam tudi ostane.
 7. Privabljanje najboljših študentov, akademikov in raziskovalcev zunaj EU ter razvijanje novih oblik čezmejnega sodelovanja sta ključna pogoja za to, da postaneta evropski visokošolski prostor in Evropski raziskovalni prostor privlačni destinaciji v globalni tekmi za znanje in talente.
 8. Vključevanje delodajalcev in drugih zainteresiranih strani v oblikovanje in izvajanje programov je bistveno za izboljšanje kakovosti in ustreznosti visokošolskega izobraževanja.
 9. Javne naložbe, podprte z dodatnimi viri financiranja, morajo ostati temelj trajnostnega visokošolskega izobraževanja, zlasti ob upoštevanju trenutne finančne krize v Evropi.

V SKLADU S TEM DRŽAVE ČLANICE POZIVA, NAJ – V SKLADU Z NACIONALNO PRAKSO – SODELUJEJO Z VISOKOŠOLSKIMI USTANOVAMI, OB TEM PA UPOŠTEVAJO NJIHOVO AVTONOMIJO, IN Z VSEMI USTREZNIMI ZAJINTERESIRANIMI STRANMI, DA BI:

- pospešili prizadevanja za zvišanje ravni visokošolske izobrazbe, da se doseže glavni izobraževalni cilj strategije *Evropa 2020*, ki določa, da bi moralo do leta 2020 40 % mladih med 30. in 34. letom v EU zaključiti terciarno izobraževanje ali enakovreden študij, glede na oceno, da bo do leta 2020 za 35 % vseh delovnih mest v EU treba imeti kvalifikacije na visokošolski ravni ⁽¹⁾;
- razvili jasne poti za napredovanje od poklicnega in drugih vrst izobraževanja do visokošolskega izobraževanja ter mehanizme za priznavanje predhodnega učenja in izkušenj, pridobljenih zunaj formalnega izobraževanja in usposabljanja, zlasti z reševanjem izzivov, ki se nanašajo na izvajanje in uporabo nacionalnih ogrodij kvalifikacij, povezanih z evropskim ogrodjem kvalifikacij;
- spodbujali sistematični razvoj učinkovitih strategij za zagotovitev dostopa prikrašanim in slabo zastopanim skupinam, predvsem z boljšim vzpostavljanjem stikov ter zagotovitvijo preglednejših informacij o možnostih izobraževanja in učnih rezultatih ter z boljšim usmerjanjem za pravilno izbiro študija;
- okrepili prizadevanja za zmanjšanje osipa na visokošolski ravni, in sicer z izboljšanjem kakovosti, ustreznosti in privlačnosti programov, zlasti z učenjem, osredotočenim na študente, in z zagotavljanjem ustrezne podpore po vpisu, usmerjanjem in svetovanjem;
- zagotovili, da finančna podpora doseže možne študente, ki prihajajo iz okolja z nižjimi dohodki;
- spodbudili uporabo spretnosti ter podatkov o napovedi rasti in zaposlenosti diplomantov (vključno s sledenjem podatkom o poklicni poti diplomantov) pri oblikovanju, izvajanju in ocenjevanju predmetov, ter spodbudili večjo prožnost pri oblikovanju študijskih programov, vključno z meddisciplinarnimi učnimi vsebinami, da se poveča zaposljivost diplomantov;
- spodbudili sprejetje na študente osredotočenih pristopov k poučevanju in učenju, v katerih bi se upoštevale potrebe raznolike študentske populacije in ki bi spodbudili večjo raznovrstnost oblik študija, vključno z učinkovitejšo uporabo IKT;
- spodbujali visokošolske ustanove, da vlagajo v nadaljnje strokovno izpopolnjevanje svojih zaposlenih in nagrajevali odličnost v poučevanju;
- spostili neizkoriščen potencial, s tem da bi se spoprijeli s stereotipi in odpravili ovire, s katerimi se ženske še vedno srečujejo pri doseganju najvišjih ravni podiplomskega izobraževanja in raziskav – zlasti pri nekaterih disciplinah in na vodstvenih položajih;
- povezali, kjer je to ustrezno in potrebno, nacionalno financiranje doktorskih programov z načeli za inovativno doktorsko usposabljanje ⁽²⁾ in podprli razvoj poklicnih možnosti za raziskovalce;
- spodbudili razvoj podjetniških, ustvarjalnih in inovacijskih spretnosti na vseh področjih in v vseh ciklih ter spodbujali inovacije v visokošolskem izobraževanju prek bolj interaktivnih učnih okolij in okrepljenega ogrodja za prenos znanja;
- po potrebi spodbudili večjo vlogo interdisciplinarnih raziskav v visokošolskih ustanovah ter okrepili povezave med visokim šolstvom in raziskavami, da bi trikotnik znanja deloval bolj učinkovito;
- poleg izobraževalnih in raziskovalnih nalog visokega šolstva spodbudili dodatni razvoj tretjega sklopa nalog, kot so izmenjava znanja in inovacij, sodelovanje skupnosti, vseživljenjsko učenje ter spodbujanje regionalnega in lokalnega razvoja;
- spodbudili partnerstva in sodelovanje s podjetji, na primer s pomočjo struktur nagrajevanja, pripravništev in delovnih praks, spodbud za sodelovanje med različnimi področji in organizacijami ter zmanjšanja regulativnih in upravnih ovir za partnerstva med visokošolskimi ustanovami ter drugimi javnimi in zasebnimi zainteresiranimi stranmi. Učinkovit prenos znanja na trg, in v tem smislu povezava med temeljnimi in uporabnimi raziskavami, se lahko doseže z izvajanjem javnih politik, ki krepijo partnerstva med temi različnimi subjekti;
- okrepili povezanost med visokošolskimi ustanovami, delodajalci in institucijami na trgu dela z namenom, da bi študijski programi bolj sledili potrebam na trgu dela, da se spretnosti bolj uskladijo z delovnimi mesti ter da se razvijejo aktivne politike trga dela za spodbujitev zaposlitve diplomantov;
- krepijo kakovost z mobilnostjo in čezmejnimi sodelovanjem, med drugim z:
 - bolj sistematičnim vključevanjem učne mobilnosti v izobraževalne programe, če je to potrebno, in z zagotovitvijo učinkovitega priznavanja kreditnih točk, pridobljenih v tujini, prek učinkovite uporabe orodij za zagotavljanje preglednosti in evropskega sistema zbiranja in prenašanja kreditnih točk (ECTS), priloge k diplomi, zagotavljanja kakovosti in evropskega ogrodja kvalifikacij;

⁽¹⁾ Poročilo Cedefop za leto 2010.

⁽²⁾ Poročilo, ki ga je usmerjevalna skupina ERP za človeške vire in mobilnost sprejela maja, dokončno oblikovala pa 27. junija 2011.

- (b) odstranitvijo nepotrebnih ovir pri menjavi ustanov med dodiplomskim in magistrskim študijem ter pri čezmejnem sodelovanju in izmenjavah;
- (c) izboljšanjem dostopnosti, pogojev zaposlovanja in možnosti napredovanja za študente, raziskovalce in učitelje iz držav, ki niso članice EU, vključno z – kjer je mogoče – reševanjem upravnih vprašanj, ki povzročajo težave pri pridobivanju vizumov;
- (d) zagotovitvijo, da sistemi zagotavljanja kakovosti ustrezno zajemajo franšizno izobraževanje;
- (e) spodbujanjem širšega institucionalnega sodelovanja, vključno z razvojem programov, ki vodijo k skupni in dvojni diplomi;
17. spodbujali prožnejše sisteme upravljanja in financiranja v visokošolskih ustanovah, vključno z mehanizmi, ki so povezani z uspešnostjo in konkurenco, ter s spodbujanjem profesionalizacije notranjega upravljanja;
18. olajšali dostop do alternativnih virov financiranja, vključno z uporabo javnih sredstev, če je to potrebno, da se spodbudi zasebne in druge javne naložbe.
- POZDRAVLJA NAMERO KOMISIJE, DA:
1. podpre države članice pri prizadevanjih za reformo njihovih sistemov visokošolskega izobraževanja, in sicer s polno uporabo programov EU na področju izobraževanja in usposabljanja ter z boljšo na dokazih temelječo osnovo, natančno analizo in večjo preglednostjo, vključno s tem, da:
- (a) v posvetovanju z ustreznimi zainteresiranimi stranmi oblikuje neodvisno orodje za zagotavljanje preglednosti, ki temelji na ocenjevanju uspešnosti in je namenjeno predstavitvi visokošolskih ustanov („U-Multirank“), upošteva pa raznolikost visokošolskih ustanov po Evropi ter uporabnikom omogoča, da si ustvarijo poljubno večdimenzionalno razvrščanje;
- (b) nadaljuje z razvojem boljših podatkovnih zbirk visokošolskega izobraževanja in trga dela, zlasti z izboljšanjem podatkov o rezultatih učne mobilnosti in poklicne poti diplomantov v evropskem visokošolskem izobraževanju (v okviru razpoložljivih virov in s čim večjim zmanjšanjem upravnih ovir), ter s pripravo posebnih smernic o povečanju osnovnih in medpodročnih spretnosti ter premagovanju neskladij na področju znanj in spretnosti;
- (c) analizira učinek različnih pristopov financiranja na raznovrstnost, učinkovitost in enakost visokošolskih sistemov ter študentsko mobilnost;
- (d) vzpostavi skupino strokovnjakov na visoki ravni za analiziranje ključnih tem za posodobitev visokega šolstva, ki bo najprej obravnavala spodbujanje odličnosti v poučevanju, o čemer bo poročala leta 2013;
2. omogoči povečanje učne mobilnosti z okrepitevijo evropskega sistema zbiranja in prenašanja kreditnih točk (ECTS) in mehanizmov zagotavljanja kakovosti, da bi se izboljšalo priznavanje;
3. predlaga – ne da bi to vplivalo na prihodnja pogajanja o prihodnjih programih EU na področju izobraževanja, usposabljanja in mladine – shemo mobilnosti Erasmus za magistrski študij za spodbujanje mobilnosti, odličnosti in dostopa do cenovno ugodnega financiranja za študente, ki opravljajo magistrski študij v drugi državi članici, ne glede na njihovo socialno ozadje;
4. podpre analizo tokov mobilnosti in razvoja franšiznega izobraževanja;
5. skupaj z državami članicami spodbuja skladen razvoj evropskega raziskovalnega prostora in evropskega visokošolskega prostora in si prizadeva za okrepitev sinergij med EU in bolonjskim procesom, med drugim z uporabo programa na področju izobraževanja in usposabljanja po letu 2013, da bi prispevala k bolonjskemu [in EU] cilju 20-odstotne mobilnosti;
6. še naprej razvija Evropski inštitut za inovacije in tehnologijo (EIT), in sicer s sprejetjem predloga za nov strateški inovacijski program, v katerem bo začetna prihodnost EIT in njegovih prednostnih nalog ter vzpostavljeni predlogi za nove skupnosti znanja in inovacij, zlasti za povečanje inovacijskih možnosti visokošolskih ustanov v sodelovanju s podjetji;
7. s spodbujanjem evropskega okvira za poklicne poti v raziskavah in evropske pobude EURAXESS – „raziskovalci v gibanju“⁽¹⁾ podpre izvajanje odprtih in preglednih zaposlitvenih postopkov ter krepí čezmejno in medsektorsko mobilnost raziskovalcev;
8. v okviru aktivnosti Marie Curie okrepi sheme mobilnosti za študente doktorskega študija, vključno s podporo za ponovno vključitev, in spodbuja shemo evropskih doktoratov na področju industrije, da se podprejo uporabne raziskave;
9. predlaga okvir kakovosti za pripravištvu, da pomaga študentom in diplomantom pridobiti praktična znanja, ki so potrebna na delovnem mestu, in več bolj kakovostnih praks;
- ⁽¹⁾ Poročilo, ki ga je usmerjevalna skupina ERP za človeške vire in mobilnost sprejela maja 2011, dokončno oblikovala pa 21. julija 2011.

-
10. promovira EU kot študijsko in raziskovalno destinacijo za najbolj nadarjene z vsega sveta, ob tem pa priznava raznolikost ustanov visokošolskega izobraževanja, in razvija odnose na področju visokošolskega izobraževanja tudi s partnerji zunaj Unije, da se bodo krepili nacionalni sistemi visokošolskega izobraževanja, politični dialog, mobilnost in priznavanje akademskih nazivov, med drugim prek strategije širitve, evropske sosedске politike, vzhodnega partnerstva, evro-sredozemskega partnerstva, sodelovanja z Zahodnim Balkanom, globalnega pristopa k vprašanju migracij in foruma o bolonjski politiki;
11. pripravi mednarodno strategijo EU za visokošolsko izobraževanje za večjo uspešnost pri doseganju zgoraj navedenih ciljev, večje mednarodno sodelovanje in prepoznavnost ter sodelovanje s partnerji, kar bi okrepilo odnose in nadgradilo zmogljivosti na področju visokega šolstva;
12. okrepi dolgoročni učinek financiranja EU za posodobitev visokega šolstva z boljšim dopolnjevanjem med različnimi instrumenti financiranja, zlasti prihodnjim programom EU na področju izobraževanja, usposabljanja in mladine, okvirnim programom *Horizon 2020* za raziskave in inovacije ter instrumenti evropske kohezijske politike.
-

Cena naročnine 2011 (brez DDV, skupaj s stroški pošiljanja z navadno pošto)

Uradni list EU, seriji L + C, samo papirna različica	22 uradnih jezikov EU	1 100 EUR na leto
Uradni list EU, seriji L + C, papirna različica + letni DVD	22 uradnih jezikov EU	1 200 EUR na leto
Uradni list EU, serija L, samo papirna različica	22 uradnih jezikov EU	770 EUR na leto
Uradni list EU, seriji L + C, mesečni zbirni DVD	22 uradnih jezikov EU	400 EUR na leto
Dopolnilo k Uradnemu listu (serija S – razpisi za javna naročila), DVD, ena izdaja na teden	Večjezično: 23 uradnih jezikov EU	300 EUR na leto
Uradni list EU, serija C – natečaji	Jezik(-i) v skladu z natečajem(-i)	50 EUR na leto

Naročilo na *Uradni list Evropske unije*, ki izhaja v uradnih jezikih Evropske unije, je na voljo v 22 jezikovnih različicah. Uradni list je sestavljen iz serije L (Zakonodaja) in serije C (Informacije in objave).

Na vsako jezikovno različico se je treba naročiti posebej.

V skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 920/2005, objavljeno v Uradnem listu L 156 z dne 18. junija 2005, institucije Evropske unije začasno niso obvezane sestavljati in objavljati vseh pravnih aktov v irščini, zato se Uradni list v irskem jeziku prodaja posebej.

Naročilo na Dopolnilo k Uradnemu listu (serija S – razpisi za javna naročila) zajema vseh 23 uradnih jezikovnih različic na enem večjezičnem DVD-ju.

Na zahtevo nudi naročilo na *Uradni list Evropske unije* pravico do prejemanja različnih prilog k Uradnemu listu. Naročniki so o objavi prilog obveščeni v „Obvestilu bralcu“, vstavljenem v *Uradni list Evropske unije*.

Prodaja in naročila

Naročilo na razne plačljive periodične publikacije, kot je naročilo na *Uradni list Evropske unije*, je možno pri naših komercialnih distributerjih. Seznam komercialnih distributerjev je na spletnem naslovu:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sl.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) nudi neposreden in brezplačen dostop do prava Evropske unije. To spletišče omogoča pregled *Uradnega lista Evropske unije*, zajema pa tudi pogodbe, zakonodajo, sodno prakso in pripravljalne akte za zakonodajo.

Za boljše poznavanje Evropske unije preglejte spletišče <http://europa.eu>

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL